

The book is owned by Anonymous

Typed to Word Document by ฤๅณ Pattanapong Thiravutpinyo

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

สามเกลอบรรเทาทุกข์

ป. อินทรปาลิต

บ่ายวันนั้น คณะพรรคสี่สหายกับสี่นาง พร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิมฯ และคุณหญิงวาดได้เปิดการประชุมขึ้นภายในห้องรับประทานอาหาร โดยมีเจ้าแห้วได้รับเกียรติเป็นเลขานุการทำหน้าที่จดบันทึกการประชุม การประชุมเริ่มต้นในเวลา ๑๔.๐๐ น. ตรง ทุกคนนั่งเรียงรายกันรอบโต๊ะรับประทานอาหารซึ่งเป็นโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวขนาดใหญ่ เจ้าคุณปัจฉิมฯ นั่งหัวโต๊ะทางขวา คุณหญิงวาดนั่งหัวโต๊ะทางซ้าย สี่สหายและเจ้าแห้วนั่งอยู่แถวเดียวกัน ตรงกันข้ามคือสี่นาง

อาสาสี่นางเป็นผู้เปิดการประชุม เขาถูกขึ้นกัมศิระ โกงค้ำบับให้ผู้ที่มาร่วมการประชุม แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวานว่า

"ท่านทั้งหลาย"

"เจ้า" นิกรขานรับเสียงอ่อนเสียงหวาน

พลยกมือขวาเขกศิระนิกรค่อนข้างแรงเสียงดังโป๊ก

"เรากำลังประชุมกันเป็นงานเป็นการ ไม่ใช่เวลาที่เราจะสัพยอกหยอกล้อกันเข้าใจไหม"

นิกรชักฉิว

"แล้วต้องเขกบาลด้วยอะ พุดกันดีๆ ก็ได้นี่หว่า แกเขกหัวฉันถ้าฉันนั้นฉันเขยวรดที่นอนแจะว่าอย่างไร"

แล้วนิกรก็หัวเราะหึๆ เงยหน้าขึ้นมองคุณหญิงวาดซึ่งยืนอยู่ข้างซ้ายของพล เมื่อแลเห็นใบหน้าของอาสาสี่นางแสดง ความไม่พอใจ นิกรก็ยกมือไหว้ปะหลกๆ

"ขอโทษที่เพื่อน แหม – เท่านั้นที่ต้องทำตาเขียวด้วย นัยน์ตาของแกตอนนี้เหมือนกับนัยน์ตาหมาบ้าไม่มีผิด"

คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรขึ้นทันที

"หยุดพูดเสียทีเถอะอย่าयर ถ้าแกไม่ร่วมมือร่วมใจกับพวกเราที่เชิญออกไปนอกห้อง"

"แล้วกัน ก็ผมหยุดพูดแล้วนี่ครับ ผมกำลังตั้งอกตั้งใจฟังฮ้างหงวนเปิดการประชุม เรื่องที่เกี่ยวกับการบุญกุศล ผมขอครับ คนเรากิดมาแล้วก็ควรจะหาโอกาสบำเพ็ญกุศล ซึ่งการทำบุญนั้นก็เท่ากับว่าเราสะสมเสบียงอาหารเอาไว้กินในชาติหน้าผมเองสิ้นเดือนนี้ผมก็จะนำผ้ากฐินไปทอดที่วัดกระบุงทะเล"

นั่นทาหมั่น ไล้ น้องชายจอมทะเล้นของหล่อนเต็มทนก็กลัวไม่บรรทัดฟุตบอล โต๊ะถูกขึ้นเดินอ้อมโต๊ะทางด้าน คุณหญิงวาดตรงเข้ามาหยุดยืนข้างนิกร แล้วเอาไม้บรรทัดขุดปากนิกรทันที

"คาบไว้วันอาทิตย์ถึงแสม ฉันทายากรู้เหลือเกินว่า เพราะอะไรนะแกถึงพุดมากอย่างนี้ ถ้าหยุดพุดก็กินหรือนอน"

นิกรนั่งทรงตัวตรงนั่งเฉย ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักของนวลลออ, ประภาและประไพ นั่นทาเดินกลับไปนั่งที่ของหล่อนตามเดิม

อาสาสี่นางและเห็นนิกรมีไม้บรรทัดคาบอยู่ในปากก็ค่อยสบายใจขึ้น เขากล่าวกับที่ประชุมว่า

"ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอเริ่มเปิดการประชุมเพื่อปรึกษาหารือกันให้ความช่วยเหลือประชาชนที่ประสบเคราะห์กรรมจากอุทกภัยในครั้งนี้ ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่า พวกเราทุกคนคงจะร่วมมือร่วมใจกันเป็นอย่างดี"

ทุกคนต่างตบมือให้เกียรติกิมหงวน อาสี่กัมศิระค้ำบับอีกครึ่งหนึ่ง แล้วทรุดตัวลงนั่งตามเดิมระหว่างพลกับ ศาสตราจารย์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์

เจ้าคุณปัจจนิกฯกล่าวขึ้นว่า

"เราจะให้ความช่วยเหลือประชาชนในท้องที่ใดหรือจังหวัดใดละ อุทกภัยที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ปรากฏว่าน้ำท่วมเกือบตลอดภาคอีสานและภาคกลาง"

คุณหญิงวาดพูดขึ้นทันที

"ในฐานะที่ฉันเกิดในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ฉันก็อยากจะให้เราให้ความช่วยเหลือชาวพระนครศรีอยุธยาละ แต่ถ้าไม่มีใครเห็นด้วยฉันขอภัยนะละ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูคุณหญิงวาดอย่างขบขัน

"คุณหญิงเคยใช้สรรพนามแทนตัวเองว่าฉันหรือดิฉัน วันนี้ก็พูดอะไรขึ้นมาละครับถึงพูดฉัน"

คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ให้มันทันสมัยขึ้นยังงี้ละคะเจ้าคุณ พวกคุณหญิงคุณนายเขาเลิกพูดดิฉันแล้วละ ใครๆ ก็พูดฉันทั้งนั้น ฉันก็คือดิฉันหรืออิฉันนั่นเอง"

นวลลออหัวเราะก๊ิก

"แล้วอะฮันละคะคุณอา"

คุณหญิงวาดเปลี่ยนสายตามาที่เมียรักของเสี่ยหงวน

"อะฮันละคุณชายก็กฤทธิ์แกเขียนลือแม่พวกผู้หญิงดัดจริต แต่มีคนพูดอะฮันเหมือนกัน อ้า...คุณนายบุปผาเมียคุณพระสรศักดิ์ฯ ข้างบ้านเราขังไว้ละ พูดอะฮันยังงั้นอะฮันยังงี้ฟังดูชอบกล"

ประภาว่า "พี่สาวของเพื่อนภคคนหนึ่งก็ใช้คำแทนตัวเองว่าอะฮันละ แกพูดจนติดปาก"

เสี่ยหงวนร้องขึ้นดังๆ

"นี่เราจะอภิปรายกันถึงเรื่องอุทกภัยหรือจะอภิปรายกันถึงเรื่องคำสรรพนามกันแน่ครับ ผมขอความกรุณาให้งดพูดคุยกันเรื่องอื่นชั่วคราว พูดกันถึงเรื่องน้ำท่วมและชาวไร่ชาวนาที่ได้รับเคราะห์กรรมจากอุทกภัยในคราวนี้เถอะครับ"

คราวนี้เสี่ยนางและคุณหญิงวาดต่างมองดูกิมหงวนอย่างเกรงใจ แล้วประโปกก็พูดขึ้นมา

"ดิฉันขอเสนอต่อที่ประชุมให้เราช่วยเหลือราษฎรในเขตจังหวัดอยุธยาตามความเห็นของคุณอาหญิงละ"

อาเสี่ยยิ้มออกมาได้

"ถ้าเช่นนั้นตกลงครับ เป็นอันว่าพวกเราช่วยเหลือชาวไร่ชาวนาในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแล้วละ...เราไม่จำเป็นต้องอภิปรายกันให้ยืดเยื้อนัก พูดกันอย่างสั้นๆ ตรงไปตรงมาดีกว่าวิธีการช่วยเหลือของเราก็คือพวกเราทุกคนจะต้องเสียสละเงินซื้อเสื้อผ้า เสบียงอาหาร ตลอดจนยารักษาโรคเพื่อนำไปแจกจ่ายให้พี่น้องชาวจังหวัดพระนครศรีอยุธยามหาฉิบหายนพรัตนราชธานีบุรีรัมย์"

"พอแล้ว" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทวาด "เรียกแต่เพียงว่าพระนครศรีอยุธยาก็ยาวเต็มทนแล้ว"

เสี่ยหงวนลุกขึ้นลุกขึ้นห้องรับประทานอาหาร

นันทาบุ๋ยไปบอกให้พลมองดูน้องชายจอมทะเล้นของหล่อนซึ่งนั่งสัปหงกในท่าสะลึมสะลือทั้งๆ ที่ปากคาบไม้บรรทัด พลยกมือกระซกไม้บรรทัดออก ทำให้นิกรสะดุ้งเฮือกล้มคาโพลง

"อย่าเพิ่งหลับซิวี๋ย ประชุมกันให้เสร็จเรียบร้อยเสียก่อนค่อยนอน"

นิกรอ้าปากหาหาวดังๆ แล้วหันมามองดูเจ้าแห้วซึ่งนั่งอยู่ทางขวามือของเขา และกำลังก้มหน้าก้มตาเขียนบันทึกการประชุมเป็นเส้นสั้นๆ ยาวๆ

"เขาประชุมกันไปถึงไหนแล้ววะอ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

"รับประทานคุณหญิงท่านเสนอให้ที่ประชุมช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยที่อยู่ในเขตจังหวัดอุษาครัถย
ที่ประชุมเห็นพ้องด้วย แล้วอาศัยขอให้ที่ประชุมสละเงินซื้อเสื้อผ้าอาหารและยารักษาโรค"

นิกรมองดูรอยขีดเขียนบนกระดาษฟลัดสะเก็บเบื้องหน้าเจ้าแก้ว

"แจกชวเลขแบบไหนจะจับดูไม่ออก แบบกรีกก็ไม่ใช่ ปิดแมนต์ก็ไม่ใช่"

"รับประทานแบบนี้ผมคิดขึ้นเองครับ"

นิกรอ้าปากหาว

"แบบของแก...แกเขียนแล้วแกแปลออกเระ"

"นั่นนะซีครับ แต่ว่าผมจะพยายามแปลให้ออกครับ"

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

"ถ้าแกแปลไม่ออกเลือดหัวแกต้องออก ความจริงไม่น่าจะให้แกเป็นเลขานุการเลย อ่านหนังสือไทยยังไม่ใครจะ
ออกแล้วยังเลือกจดเป็นชวเลขเสียอีก"

อาศัยกิมหงวนกล่าวกับที่ประชุมต่อไป

"ในฐานะที่ผมเป็นตัวตั้งตัวตีเริ่มกิจการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ผมยินดีสละเงินส่วนตัวห้าแสนบาทครับ
เท่ากับรางวัลล็อตเตอรี่ที่หนึ่ง"

ที่ประชุมตบมือกราว เจ้าคุณปัจฉิมฯ ยิ้มให้อาศัยแล้วพูดเสียงหนักแน่น

"อาให้แสนบาท"

เสียงตบมือดังขึ้นอีก คุณหญิงวาดกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"อาให้สองแสนห้า"

เสียงหวนตบมือขึ้นก่อนแล้วทุกคนก็ตบมือขึ้นให้เกียรติคุณหญิงวาด เจ้าแก้วจดชื่อทศนธ์อย่างรวดเร็
และเต๊ะทำราวกับว่าเขาเป็นนักชวเลขชั้นดีคนหนึ่งที่เคยผ่านงานสำคัญๆ มากต่อมาก เสียงหวนยิ้มให้สีนาง

"พวกคุณละ จะบริจาคเงินคนละเท่าไรก็ว่ามา หัวกับเมียต่างคนต่างบริจาคละครับ ไม่ใช่รวมกัน ถึงแม้ว่าจะเป็น
เงินกระเป๋าคือตามคุณนั่นว่ายังไง"

"ดิฉันให้ห้าหมื่นค่ะ" นันทาทพูดยิ้มๆ

"ก็ไม่วุ่นนี้ครับ นวลละ..."

นวลลอนิ่งคิดสักครู่

"นวลให้หนึ่งแสนค่ะ"

"ดีมาก ด้วยกุศลผลบุญนี้เกิดชาติหน้า นวลคงจะสวยเหมือนชาตินี้อีก และคงได้เป็นเมียเสียอีก"

"ไอ้...ไม่รับประทานละค่ะ ชาตินี้ชาติเดียวพอแล้ว นวลคิดว่า นวลมีผัวจรรยา ที่เป็นคนดี นวลคงจะมีความสุขยิ่ง
กว่าที่นวลเป็นเมียเสียมากมายนัก"

"อ้าว พวกเป็นบ้าไปได้ ผู้ชายอย่างเสียจะไปหาที่ไหน เหล้าก็ชอบกิน ฝิ่นก็เคยสูบ สามีเลเทเมาก็จริง แต่มั่งมี
อย่างมหาศาล คุณเศรษฐีไทยนิรโทษก็แล้วกัน เสียเงินหมื่นบาทเช่นเช็ดด้วยปากกาลูกสั้น เกิดทำเป็นเจ้าระเบียบไม่
ยอมจ่ายเงินให้ เสียเงินหมื่นบาทที่ฝากไว้ ๒๕ ล้านออกมาหมด ผลก็คือเบ๊จกั๊ ไทยนิรโทษที่ว่าข้าวเม่าไปเลย อ้ายเราฝากเงิน
ไว้ก็เพราะเห็นว่าเจ้าของเบ๊จกั๊เป็นเพื่อนกัน"

พูดจบเขาก็ยกมือให้ที่เมียของนิกร ซึ่งเป็นภรรยาของนายพลดิเรก

"คุณละคุณประภา ทำให้พวกเราตื่นตื่นสักทีได้ไหมครับ บริจาคเงินสักล้านบาท"

ประภาหัวเราะคิก

"เงินตั้งล้านดิฉันจะไปเอาที่ไหนล่ะคะ"

"ก็ขอคุณพ่อคุณเชีกรับ" พุดพลางชำเลืองมองดูหน้าเจ้าคุณปัจจุบันนี้

"ล้านบาทหรือหนึ่งล้านท่านมีให้คุณแน่"

ท่านเจ้าคุณจู้ปาก

"อย่าน่าอายหงวนขอเสียทีเถอะวะ อย่าให้มีการตะปากกันขึ้นในที่ประชุมหน่อยเลย ไหนๆ เราก็พร้อมใจกันที่จะสร้างบุญกุศลช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ถูกอุทกภัยแล้ว เราพูดเป็นการเป็นงานดีกว่า"

คุณหญิงวาดยกมือชี้หน้าอาเสียแล้วพุดยี้มๆ

"เธอควรจะมีสติว่าอากาศร้อนอบอ้าวอย่างนี้ คนหัวล้าน โม โหงง่ายหรือยัวะง่ายเข้าใจไหม ตามธรรมดาเจ้าคุณนะท่านก็เป็นคนใจน้อยตามตำราอยู่แล้ว"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ กลืนน้ำลายเอือกมองดูคุณหญิงวาดอย่างเคื่องๆ

"เอ - คุณหญิงกับผมนี้ถ้าจะไม่ถูกกันเสียแล้วสะ ให้คืนตาย"

คุณหญิงวาดทำหน้าตายเอื่อมมือหีบหมากและพุดจิบในพานเงินขนาดเล็กขึ้นมาสักปากก็ขว้างอย่างสบายใจเสียหงวนกล่าวกับภรรยาของนายพลดิเรกต่อไป

"ว่ายังไ้กรับคุณประภา คุณจะบริจาคทรัพย์เท่าไร"

ประภามองดูหน้าสามีของหล่อน

"เท่าไรดีล่ะคะหมอ"

"โอ - สุกแล้วแต่ยู"

ประภานิ่งคิดสักครู่จึงบอกเสียหงวน

"ห้าหมื่นบาทเท่าคุณนั่นล่ะ"

"ขอบคุณครับ" แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่เมียรักของนิกรซึ่งนั่งอยู่ใกล้คุณหญิงวาด

"ผมคิดว่าอย่างน้อยคุณก็คงบริจาคทรัพย์ราวหนึ่งแสนหรือสองแสนบาท"

ประไพผืนหัวเราะแล้วขำไห้อ

"มือฉันนี้บริจาคแสนหรือสองแสนก็เสียเหลี่ยมซีคะ"

เสียหงวนนัยน์ตาเหลือก

"นั่นแน่ คุณให้เท่าไรรับบอกมาเร็วครับ"

ประไพเอียงคอมยิ้ม

"สองร้อยบาทล่ะ"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร ดร.ดิเรกว่าเสียอหายนะ เขามองดูหน้าน้องเมียของเขาแล้วพุดพลางหัวเราะพลาง

"ยูไม่ใช่คนจนเลย อ้ายกรมีเงินฝากแบ็งค์ตั้งหลายล้านบาท มีอย่างที่ไหน ยูช่วยผู้ประสบอุทกภัยเพียงสองร้อยบาทเท่านั้น ฮะ ฮะ กระจุกพอๆ กับข้าวของยูที่เดียว"

ประไพค้อนพี่เขยของหล่อน

"หมอนี้แปลกคนแท้ๆ การทำบุญนะเขาไม่บังคับกันหรอกคะ จะออกเงินมากหรือน้อยมันเกี่ยวกับศรัทธาคือความสมัครใจต่างหาก ไฟตั้งใจทำบุญเพียงแค่นี้ก็อย่ามาค่อนขอได้พ่น้อยเลย"

"อ้อไร้อ้อไร ยูพูดถูกแล้ว การทำบุญให้ทานก็ต้องแล้วแต่ศรัทธาของเรา"

กิมหงวนพุดตัดบทว่า

"เป็นอันว่าคุณไปบริจาคเงิน ๒๐๐ บาท ช่วยผู้ประสบอุทกภัย" แล้วเขาก็หันมาทาง พ.อ.พล พัชราภรณ์

"แกละ ว่ายังงัย"

พลตอบโดยไม่ต้องคิด

"กันให้เท่าเมียกัน"

"ห้าหมื่น..." เสียงหงวนพูดเสียงหนักๆ "ก็ดีแล้ว แกกับคุณนั่นรวมกันแสนบาท อ้า - หมอบริจาคเท่าไรวะ"

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มเป็น

"ไออยากจะทำสักล้านบาทก็กลัวห้กหน้าคนอื่น เอาเพียงห้าหมื่นเท่าอ้ายพลก็แล้วกัน"

กิมหงวนมองผ่านพลไปที่นิกรแล้วพยักหน้าเมื่อสบตากัน

"ว่ามา แกจะบริจาคเท่าไรอ้ายกร"

"แหม - ต้องเรียกอ้ายด้วยเรียกคุณก็ไม่ได้ เรื่องบุญกุศลกันไม่เคยน้อยหน้าใครเลย แต่อย่าเอาชื่อกันไปประกาศ หรือโฆษณาให้ใครรู้ละ กันไม่ชอบทำบุญเอาหน้าหรืออกันชอบปิดทองหลังพระวะ"

อ้ายอ้อมให้

"ก็เราทำงานกันในกลุ่มเพื่อนฝูงและวงศ์ญาติของเรา ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องไปตีฆ้องร้องป่าวให้ใครรู้หรือ"

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย แล้วเขาก็พูดขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

"กันออก ๑๐ บาท"

ทุกคนนั่งนิ่งเฉย เสียงหงวนร้องขึ้นดังๆ

"อ้อ แกก็ได้ชื่อว่าเป็นเศรษฐีคนหนึ่ง ช่วยผู้ประสบอุทกภัยทั้งที่ออกเงิน ๑๐ บาทเท่านั้น ฉันอยากจะหัวเราะให้ขาดใจตาย"

นิกรว่า "ฟังก่อนซีอ้าย เงินที่พวกเราบริจาคเนี่ยรวมกันแล้วเป็นเงินมากมายไม่ใช่น้อย กันออก ๑๐ บาทก็ดีแล้วนี่หว่า"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"ผิวเมียช่างสมกันเหลือเกินราวกับกิ่งทองใบหยก เมียออกตั้ง ๒๐๐ ตัวออกตั้ง ๑๐ บาท"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก ประไพอ้อมให้เสียงหงวนแล้วกล่าวว่า

"ไอออกห้าหมื่นจะอ้ายเสีย ไม่ใช่สองร้อย"

"อ้าว" นิกรอุทาน "ถ้ายังงั้นกรก็ออกห้าหมื่นเหมือนกันจะได้เท่าๆ กัน ชาติหน้าเราจะได้เป็นเนื้อคู่หนึ่งคู่กระดูกคู่กันอีก"

ประไพหัวเราะ

"ชาติเดียวพอแล้วละ ทุกวันนี้ไอพานอยู่ร่วมชีวิตกับกรก็เพราะหน้าที่ของเมียที่ดี แต่ความรักนะมันหมดไปแล้วโบราณท่านพูดไว้ไม่มีผิด ปลูกเรือนผัดคิคนเรือนทลาย มีผัวผัดคิคนผัวตาย"

คุณหญิงวาดหัวเราะลั่น

"จริงของแกลายไฟ" แล้วท่านก็มองดูหน้าเจ้าแก้ว "ว่ายังงัยอ้ายแก้วในฐานที่แกเป็นเลขานุการแห่งที่ประชุม แกจะต้องบริจาคทรัพย์เช่นเดียวกัน"

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

"ถูกละครับ อ้ายแก้วต้องร่วมทำบุญกับเราด้วย" แล้วเขาก็ชะ โงกหน้าถามเจ้าแก้ว

"แกสามารถที่จะบริจาคเงินได้เท่าไร"

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"รับประทานห้าหมื่นบาทครับ"

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน เสียงหวนมองดูเจ้าแห้วด้วยความแปลกใจยิ่ง

"อ้ายแห้ว แก่พูดจริงๆ หรือพูดเล่น"

"รับประทานพูดจริงๆ ครับ"

"แล้วเงินตั้งห้าหมื่นแกจะเอามาจากไหน"

"รับประทานก็ขออาเสี้ยนะซีครับ"

กิมหวนทำคอขุ่น

"ไม่สำเร็จไว้อย่างไร...อยากทำบุญแต่จะเอาเงินคนอื่นมาทำ เงินของแกซีไว้อย่างไร และต้องบริจาคเงินส่วนตัวของแก"

เจ้าแห้วหน้าจ้อย

"รับประทานถ้ายังงั้นผมบริจาค ๒๐ บาทครับ"

เจ้าคุณบ๊องจิกๆ กล่าวขึ้นทันที

"ดีแล้ว แกมีรายได้หรือมีเงินเพียงเล็กน้อยก็ออกน้อย เป็นอันว่าแกมีส่วนทำบุญร่วมกับพวกเรา ซาดิหน้าแกก็มีหวังได้เกิดมาเป็นคนใช้ของพวกเราอีก"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง กิมหวนรวมยอดเงินที่เขาจดไว้ในสมุดโน้ต สักครู่เขาก็กล่าวกับที่ประชุมว่า

"เราเรียกรายเงินจากพวกเราได้ทั้งหมดเป็นเงินหนึ่งล้านสองแสนกับยี่สิบบาท ขอให้ที่ประชุมตบมือให้พวกเรา

หน่อยครับ"

เสียงตบมือดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร นิกรซัดนิ้วเข้าไปในปากเป่าเปี้ยวทำให้บรรยากาศเหมือนกับโรงหนังตลกสมัยก่อน มีเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจกเกิดขึ้นชั่วขณะ ในที่สุดคุณหญิงวาดก็กล่าวถามกิมหวนอย่างเป็นทางการ

"เงินบริจาคนี้จะเอาไปเมื่อไหร่จะพอหวน แล้วก็เรามีแผนที่จะช่วยผู้ประสบอุทกภัยอย่างไรว่ามาซี"

"พรงี้ครับ ทุกคนจะต้องจ่ายเช็คให้ผมพรงี้ ต่อจากนั้นผมจะพาพวกเราออกซื้อเครื่องอุปโภคบริโภคและยารักษาโรค เราจะออกเดินทางโดยเรือยนต์ "ศรีสาคร" ภายใน ๓ วันนี้นำข้าวของไปแจกจ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยในเขตจังหวัดอยุธยา เรือ "ศรีสาคร" เป็นเรือปิกนิกขนาดใหญ่และกินน้ำตื้น สามารถที่จะพาพวกเราเล่นเข้าไปในท้องทุ่งซึ่งกำลังมีสภาพกลายเป็นทะเลสาบ เราจะแจกเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มเสียบียงอาหารและยาให้เขา และจะแจกเงินสดให้หัวหน้าครอบครัวๆ ละร้อยบาท เราต้องรีบช่วยเหลือประชาชนโดยเร็วครับ ขณะนี้ทางราชการและองค์กรการกุศลที่กำลังให้ความช่วยเหลืออยู่แล้วแต่อย่างไรก็ช่วยไม่ทั่ว เพราะน้ำท่วมตลอดภาคกลางและภาคอีสาน"

นิกรชะโงกหน้ามองดูกิมหวนแล้วกล่าวว่า

"แกจะต้องทำบัญชีรายรับและรายจ่ายให้เรียบร้อยนะไว้อย่างไร"

อาเสี้ยนพูดด้วยขุ่น

"กลัวกันโกงหรือมเงินการกุศลยังงั้นหรือ"

"ใช่ สมัยนี้ไว้อย่างไรก็ไม่ใคร่ได้เสียแล้ว มีคนฉลาดขึ้นปัญญาชนบางคนหาเงินโดยเอาคนจนหรือเด็กบั้งหน้าผู้ที่ใจบุญสุนทานไม่รู้จักความจริงส่งเงินไปให้ เขาก็อมเงินเอาไปใช้ส่วนตัวสุขสบายไปเลย"

แทนที่จะโกรธกิมหวนกลับหัวเราะชอบใจ

"แต่กันเป็นเพื่อนของแกแกไม่ใจหรือ"

นิกรสั่นศีรษะ

"ไว้ใจไม่ได้ เรื่องเงินไว้ใจไม่ได้จริงๆ แม่แต่พ่อของกันกันยังไม่ไว้ใจนี่หว่า"

คุณหญิงวาดเอียงคอมองคุณหน้าหลานชายของท่าน

"อ้อ แกเป็นลูกที่กตัญญูน่ารักมาก" แล้วท่านก็หันมาทางกิมหงวน

"จะเอาขังใจก็ตามใจเธอเถอะนะพ่อหงวน อาเห็นพ้องด้วยตามความคิดของเธอที่เสนอมานี้ อาอยากให้เราไปช่วยชวานาในท้องที่อำเภอเสนาเพราะอาเกิดที่นั่น"

นิกรทำหน้าฉงน

"เอ๊ะ คุณปู่ของผมเป็นเจ้าของพานทองหรือเป็นชวานาแน่ครับคุณอา"

"อ้าว แกยังสงสัยอะไรอีกหรือ ปู่ของแกก็เป็นเจ้าคุณเหมือนอย่างคุณพ่อของแกนะซี"

"ก็แล้วทำไมคุณอาไปเกิดที่อำเภอเสนาล่ะครับ ที่นั่นเต็มไปด้วยท้องทุ่งนาเว้งว่างสุดสายตา มีตลาดที่อำเภอนิดเดียว"

"อาจะเล่าให้แกฟังก็ได้ ตอนนั้นคุณปู่ของแกและขายนั่นเป็นสมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลอยุธยา คุณพ่อของแกเพิ่งอายุได้ ๕ ขวบ"

เสียงหงวนพูดเสริมขึ้นเบาๆ

"ชนะมัตถญาติ เล่นอะไรกับผมก็โก่งผมแล้วร้องให้ไปฟ้องพ่อ"

คุณหญิงวาดทำตาเขียว

"แกเกิดทันหรือจะอายหงวน ตอนนั้นแกอยู่ปลายอ้อปลายแวมที่ไหนก็ไม่รู้"

แล้วท่านก็หัวเราะหันมาทางนิกร

"สมัยนั้นนะเรือยนต์เรือกลไฟยังไม่ใครจะมีใช้กัน คุณปู่แกออกตรวจราชการก็มาเรือแจวซึ่งเป็นเรือเก่งขนาดใหญ่ มีขบวนเรือแจวและเรือพายติดตามไปด้วย ครั้งหนึ่งท่านไปตรวจราชการในท้องที่อำเภอเสนา คุณปู่พาคุณย่าของแกไปด้วยซึ่งท่านกำลังท้องอาและใกล้จะครบกำหนดคลอดแล้ว ส่วนคุณพ่อของแกอยู่ที่จวนไม่ได้ไปด้วย"

"เลี้ยวๆ ครับ" นิกรพูดขำขึ้น

"เทรดิชั่นของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ไปไหนพาเมียไปด้วยมีมาตั้งแต่ครั้งนั้นเชียวหรือครับ"

"ใช่ ก็ท่านเป็นผู้ใหญ่นี้ไว้ใครจะไปกล้าว่าท่าน ใครจะนิทาว่าร้ายก็ช่างปะไร แต่ถ้าท่านรู้ว่าใครติเตียนท่าน ท่านก็หาเรื่องปลดออกจากราชการไป"

"อ้อ เป็นยังงี้เอง แล้วขังใจครับ"

"แล้วคุณย่าของแกก็ไปคลอดอาที่อำเภอเสนาซะซี ขณะที่ขบวนเรือจอดพักอยู่หน้าอำเภอริมน้ำ อำเภอสมัยนั้นก็เป็นเรือนโรงหลังเตี้ยๆ มุงหลังคาสังกะสี คุณย่าของแกเล่าให้อาฟังตอนหลังว่า การคลอดลูกในเรือขลุกลักมากทีเดียว ทำให้พวกตำรวจทหารที่ติดตามไปวิ่งวุ่นไปตามกัน นี่แหละอาจึงถือว่าอำเภอเสนาเป็นถิ่นกำเนิดของอาเพราะอาเกิดที่นั่น จึงอยากจะไปให้ความช่วยเหลือพวกชวานาที่ประสบอุทกภัยในคราวนี้"

นิกรยี่ดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่งแล้วหันมายิ้มให้พล

"ไม่แล้วโว้ยอาพล ปู่ฉันซึ่งเป็นตาของแกเป็นเจ้าของพานทองและมีตำแหน่งสมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลอยุธยา ฉันทันเป็นผู้ตีแปดสาแหรกนะ เก้าทั้งไม้คาน พ่อฉันก็เป็นพระยา ปู่ก็เป็นพระยา ย่าก็เป็นพระยา"

"เฮ้ย" คุณหญิงวาดเอ็ดคะโร "ผู้หญิงเป็นพระยามืออย่างที่ไหนวะ"

นิกรหัวเราะ

"มีซีครับ เจ้าคุณพระประยูรวงศ์เจ้าจอมมารดาในรัชกาลที่ ๕ ขังใจล่ะครับ เป็นทั้งเจ้าคุณและคุณพระ"

เจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์ หัวเราะก๊าก

"จริงของมันคุณหญิง"

นิกรหัน ไปยิ้มให้พ่อตาของเขา

"ผมภาคภูมิใจจริงๆ ครับที่ผมเกิดมาในตระกูลผู้ดี พ่อตาของผมคือคุณพ่อก็เป็นพระยาพานทองมียศทหารเป็นพลเอก เสียอย่างเดียว..."

"เสียอะไรวะ" เจ้าคุณตะคอกถาม

"อย่าให้พูดเลยครับ เดี่ยวผมโดนเตะเจ็บตัวเปล่าๆ ก็อย่างที่รู้ๆ กันนั่นแหละครับ"

คุณหญิงวาดหัวเราะก๊ิก กล่าวกับหลานชายของท่านว่า

"หัวล้านไม่ใช่เรื่องเสียหายไว้ย้อัยกร ถ้าเจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวท่านไม่ล้านท่านก็คงไม่ได้เป็นเจ้าคุณพานทองหรอก"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ผุดลุกขึ้นยืนอย่างหัวเสีย

"เลิกประชุมไว้ย้อ ใครจะประชุมกันยังงี้ก็เชิญ ออกจะทำใจให้สบายสักวันมันก็สบายไปไม่ได้ เมื่อไรอัยหงวนกับอัยกรตายเสียได้โลกนี้ก็จะจน่าอยู่ขึ้นอีก"

พูดจบท่านก็พาตัวเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหาร ทำให้การประชุมต้องสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

"ศรีสาคร" เรือยนต์ปั่นนิค ๒ ชั้นขนาดใหญ่งามหรูหราเกือบสองล้านบาทของอาเลี้ยกิมหงวนมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทยได้พาคณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยสีนาง, เจ้าคุณปัจจนึกฯ คุณหญิงวาดและเจ้าแห้วออกเดินทางจากอู่ต่อเรือของกิมหงวนในตอนเช้าวันเสาร์ บรรทุกเครื่องอุปโภคบริโภคและยารักษาโรคมามากมาย นอกจากนี้ยังมีเรือกลไฟขนาดเล็กโยงเรือกระแซงอีก ๒ ลำติดตามไปด้วย เรือกระแซงคือเรือบรรทุกข้าว ๒ ลำนั้นบรรทุกข้าวของสำหรับนำไปแจกจ่ายให้ประชาชนที่ประสบอุทกภัยจนเหี้ยม โดยเฉพาะข้าวของและยารักษาโรคที่นำไปนี้คิดเป็นเงินเกือบล้านบาท คณะพรรคสี่สหายของเราครบครันของเขาและท่านผู้ใหญ่ต่างร่วมมือร่วมใจกันเป็นอย่างดี นับว่าเป็นเหตุการณ์ที่น่าสรรเสริญ อย่างยิ่งสำหรับเศรษฐีที่มีน้ำใจเมตตากรุณาต่อพี่น้องร่วมชาติที่ประสบภัยพิบัติ

เนื่องจากเรือกลไฟที่โยงเรือกระแซงนั้นแล่นอืดอาดล่าช้ากว่าเรือยนต์ "ศรีสาคร" มาก คณะพรรคสี่สหายจึงได้หยุดแวะเที่ยวจังหวัดปทุมธานี และแวะชมตลาดปากเกร็ดตลอดจนวัดวาอารามเก่าแก่มั่นน้ำเจ้าพระยาบางแห่ง "ศรีสาคร" เป็นเรือสำราญที่ให้ความสุขสบายมาก มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าเพื่อรับฟังวิทยุหรือโทรทัศน์เพื่อใช้ทำความเย็นให้ตู้เย็นและพัดลมในห้องนอนอันหรูหรา นอกจากนี้ยังมีห้องส้วมห้องน้ำที่ใช้เครื่องสุขภัณฑ์ที่มีราคาแพง มีแท็งก์น้ำขนาดใหญ่บรรจุน้ำกินอย่างเหลือเฟือ ส่วนน้ำอาบใช้น้ำในแม่น้ำที่สูบขึ้นถึงเล็กๆ เพื่อให้สะดวกสบายในการอาบด้วยฝักบัว ฝ้าฟ้าของเรือกว้างขวาง เย็นสบายประดับด้วยผ้า幔สีเขียวอ่อนมองดูไม่คิดอะไรกับเรือของเจ้านายในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช การเดินทางเที่ยวนี้ต้องการสงวนที่ไว้บรรทุกข้าวของสัมภาระ เรือ "ศรีสาคร" จึงมีพนักงานประจำเรือเพียงคนเดียวคือช่างเครื่องซึ่งชาวเรือเรียกกันว่าอินยีนียร์ มีหน้าที่ควบคุมบังคับเครื่องยนต์ ส่วนกะลาสีเรือไม่มี นายท้ายเรือก็คือคณะพรรคสี่สหายหรือเจ้าแห้ว ซึ่งจะผลัดเปลี่ยนกันทำหน้าที่ถือท้าย สีนางรับอาสาเป็นแม่ครัว มีอาหารสดลาวเตรียมมามากมายรวมทั้งเหล้าและบุหรืตลอดจนผลไม้ตามธรรมชาติของคนมีเงิน ด้านซ้ายและด้านขวาเรือตอนคาดฟ้าระหว่างราวลูกกรงซึ่งเป็นเหล็กตารางสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน มีแผ่นป้ายสีขาวขนาดยาวเขียนตัวอักษรปรากฏข้อความว่า "เรือบรรทุกทุกซ์" ให้ความช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย

"ศรีสาคร" แล่นเอื่อยๆ เหนี่ยวเรือไปทางหน้าวัดแห่งหนึ่งเพื่อจอดรับประทานอาหารกลางวัน และรอคอยเรือที่ติดตามมา เจ้าแห้วทำหน้าที่เป็นนายท้ายนั่งตะทำถือพวงมาลัยเรือคาบซีกำมวนสั้นๆ ที่เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทิ้งไว้บนที่เขี่ยบุหรื

เจ้าแห้วสวมกางเกงขาขาวเลืทตราอีแรงักระพือปีกสีกรมท่า สวมเสื้อฮาไวท์นัสมัย มงดูเฝินๆ ก็คล้ายกับว่าเจ้าแห้วเป็นเจ้าของเรือสำราญลำนี้ พอใกล้จะถึงศาลาท่าน้ำของวัดนั้น เจ้าแห้วก็กระตุกสายระฆัง ๓ ครั้งเป็นสัญญาณให้อินนิเอียร์เบาเครื่องยนต์ลงอีก

แล้วเจ้าแห้วก็กระตุกระฆังอีกหนึ่งที่เป็นสัญญาณหยุดเครื่อง "ศรีสาคร" แล่นทวนน้ำเหมือนเต่าคลานเข้าไปเทียบศาลาน้ำหน้าวัด พลคว่าเชือกผูกเรือเส้นใหญ่กระโดดขึ้นไปบนศาลาเอาเชือกผูกกับเสาศาลาหลังนั้นแล้วงยหน้ามองดูเจ้าแห้ว

"แม่โว้ย แกจอดเรือได้ศึกว่าฉันเสียอีก"

เจ้าแห้วยิ้มแก้มแทบแตก ปล่อยมือจากพวงมาลัยแล้วลุกขึ้นยืนเท้าเอวมองดูพระภิกษุสามเณรและลูกศิษย์วัดกลุ่มหนึ่งซึ่งพากันมาดูเรือ "ศรีสาคร" ในเวลาเดียวกันนี้เองชาวบ้านริมฝั่งแม่น้ำหลายคนก็พายหรือแจวเรือตรงมาที่เรือสำราญลำนี้

"เร็วโว้ยพวกเรา ไปรับของแจกโว้ย เจ้านายท่านมาจากกรุงเทพฯ เอาข้าวของมาแจก"

เสียงกู่ตะโกนดังก้องแม่น้ำ

พลก้ำวลงมาในเรือแล้วขึ้นบันไดไปบนศาลาฟ้าเข้าไปรวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขากับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองซึ่งยืนอยู่ข้างโต๊ะรับประทานอาหาร บนโต๊ะนั้นมีอาหารจัดวางอยู่เรียบร้อยแล้ว เป็นอาหารแบบไทยคือข้าวผัดกุ้ง กุ้งต้มยำและข้าวตั้งหน้าตั้ง ส่วนของหวานก็คือลิ้นจี่กระป๋องแช่เย็น

คุณหญิงวาดกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"ทำยังงิดีละคะเจ้าคุณ พวกชาวบ้านเหล่านี้เขามารับของแจกจากเรา"

"นั่นนะซีครับ เราไม่ควรจอดเรือเลย แล่นเรือย้อนกลับไปทางเรือฟางที่กำลังตามเรามาอาจจะดีกว่า เขามาทันอย่างนี้เราไม่แจกข้าวของให้เขาก็ออกจะน่าเกลียดเต็มทน"

เสียงหงวนพูดเสริมขึ้น

"ไม่เป็นไรครับ ผมจะลองเจรจากับเขาเอง ของที่เราเอามาเราควรแจกจ่ายให้เฉพาะผู้ที่ประสบอุทกภัยเท่านั้น"

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้อาเสีย

"เออ จริงโว้ย แกพูดกับเขาทีสินะ แต่อย่าพูดอะไรให้รุนแรงเป็นอันขาด คนเหล่านี้ทำทางก็ล้วนแต่เป็นคนจนทั้งนั้น"

กิมหงวนเลื่อนไปยืนทางหัวเรือ

เจ้าแห้วถือเครื่องขยายเสียงที่ให้เบ็ดเตล็ดแห่งวิ้งเหาะๆ เอามาส่งให้

"รับประทานพูดทางไมโครโฟนดีกว่าครับ ไม่ต้องตะโกน"

อาเสียยกไมโครโฟนซึ่งติดอยู่กับลำโพงขยายเสียงขึ้นพูดทันที

"พี่น้องทั้งหลาย โปรดกลับไปเสียเถอะครับ เรือของเราจะนำของไปแจกผู้ประสบภัยในเขตจังหวัดอยุธยา"

ชายชราคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ในเรือสำปั้นขนาดเล็กงยหน้าขึ้นมองดูเสียหงวนแล้วร้องขึ้นดังๆ

"ก็เจ้านายเขียนป้ายไว้ว่าให้ความช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยนี่ครับ"

"ถูกแล้วครับคุณลุง แต่ว่าคุณลุงกับพรรคพวกไม่ได้ถูกอุทกภัยนี่ครับ"

"ถูกซีครับเจ้านาย ปีกลายนี้พวกเราถูกน้ำท่วมข่าแยกไปตามกัน กรุณาแจกข้าวของเครื่องใช้ให้เราบ้างเถอะครับ"

เสียหงวนส่งเครื่องขยายเสียงให้เจ้าแห้ว แล้วหันมาทางคณะพรรคของเขา

"แจกโว้ย ช่วยกันแจกเงินและแจกของให้พวกชาวบ้านเหล่านี้ เขาบอกว่าเมื่อปีก่อนเขาถูกอุทกภัย ป้ายของเรามันเขียนไม่ละเอียด แจกเขาเถอะ มี ๒๐ กว่าคนเท่านั้น"

เป็นอันว่าสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองพร้อมด้วยเจ้าแห้ว ต้องพากันลงไปชั้นล่างทำการแจกจ่าย
เครื่องอุปโภคบริโภคตลอดจนเงินสดให้พวกชาวบ้านริมฝั่งแม่น้ำที่นำเรือเล็กมาจอดรอบเรือ "ศรีสาคร" อย่างไรก็ตามคณะ
พรรคสี่สหายต่างปลื้มใจไปตามกันที่ได้รับคำพรจากคนเล่าน้ำซึ่งล้วนแต่เป็นคนยากคนจน

ชายกลางคนคนหนึ่งซึ่งมีมือที่เสียวหงวนแล้วบอกเพื่อนๆ

"ท่านที่มีรูปร่างสูงกว่าเพื่อนคนนั้นแหละท่านเป็นรัฐมนตรีไว้อย่างไร ข้าจำหน้าท่านได้"

กิมหงวน ได้ยินเข้าก็รู้สึกว้าวใจของเขาพอโตคลับซีโครง เขามองดูหน้ากระทาชายผู้นั้นแล้วพูดขึ้นมา

"จำฉันได้จริงๆ หรือ"

ชายกลางคนรีบประนมมือไว้ระหว่างอก

"จำได้ขอรับ"

"งั้นรече จำได้ก็ลองบอกฉันซิว่าฉันเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงไหน"

ชายผู้นั้นนิ่งนึกสักครู่จึงตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

"กระผมก็ไม่แน่ใจครับ กระทรวงมหาเสน่ห์หรือกระทรวงอะไรผมก็ลืมไปแล้ว"

เสียวหงวนหยุดยั้งทันที เขาหันมาทางพลแล้วกล่าวว่า

"เตรียมแก้เชือกผูกเรือไว้อย่างไร เราแจกของให้เขาเสร็จแล้ว เดินทางเรื่อยๆ ไปดีกว่า"

พลกัมศิระชะโค้งคำนับ

"ครับผม ท่านรัฐมนตรีจะกรุณาให้ออกเรือเดี๋ยวนี้หรือครับ"

"ปู่โธ" เสียวหงวนคราง "อย่านำอายพล กระทรวงมหาเสน่ห์นั้นะกันเป็นไม่ได้" ซี่ก็เกียดหัวจ้ำปะให้พวกนางระบำ
สาวๆ"

"ศรีสาคร" ซึ่งมีเจ้าแห้วเป็นนายท้ายออกแล่นต่อไป ถึงแม้จะใช้ความเร็วต่ำที่สุดมันก็ยังแล่นเร็วกว่าเรือฟางอยู่
นั่นเอง เจ้าแห้วได้รับคำสั่งจากพลให้กลับลำล่องตามน้ำไปทางเรือ โยง "สมนึก" ซึ่งเป็นเรือกลไฟชั้นครึ่งของอู่ต่อเรือ
กิมหงวน และอาศัยได้ตั้งชื่อเรือกลไฟลำนั้น โดยใช้ชื่อลูกชายของเขาซึ่งกำลังศึกษาวิชาการพาณิชย์อยู่ในสหรัฐอเมริกา
สี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองได้ร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกลางวันกันและสนทนากันอย่างร่าเริง คุณหญิงวาศมี
ท่าทางสุขกายสบายใจมาก เมื่อท่านได้ประกอบการบุญกุศล ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง "ศรีสาคร" ก็พบกับเรือ "สมนึก" ซึ่ง
โยงเรือข้าม ๒ ลำแล่นทวนน้ำขึ้นมา เจ้าแห้วส่งสัญญาณให้อินฮิเนียร์เบาเครื่องแล้วกลับลำกลางแม่น้ำนำเรือเข้าไปแล่น
ขนานกับเรือ "สมนึก" ตามคำสั่งของเสียวหงวน

"เฮ้ย - อย่าจับให้มันย่องนักซีไว้นายท้าย" อาเสียดะ โทณคุณคนของเขา "โยงเรือกระแซง ๒ ลำเท่านั้นวิ่งลากบ็อง
อยู่ได้"

นายท้ายเรือซึ่งเป็นจีนไหหล่าวัยกลางคนร้องตอบกิมหงวนอย่างโมโห

"ไอ้ - เรือสวยไม่ใช่เรือบินไอพวน โยงเรือตั้งสองลมจะให้แล่นเร็วยังไง สติมเขาก็กำหนดให้ใช้เพียงร้อยห้า
สิบบวนเท่านั้น"

แทนที่จะโกรธอาเสียดะกลับหัวเราะชอบใจ เพราะนายท้ายเรือคนนี้เป็นคนเก่าแก่ของเขามีความซื่อสัตย์กตัญญูต่อ
เขาอย่างยิ่ง นอกจากนี้ยังมีฝีมือในการต่อเรือข้างกระดาน, เรือกระแซง หรือเรือทรายยากที่จะหาใครเปรียบได้ ได้รับ
เงินเดือนถึงเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท มีอำนาจเกือบเท่ากับหลวงจูที่อยู่เรือ

"บอกอินฮิเนียร์ใส่ฟันเข้าไปอีกซีไว้อาโก แล่นนี้ไม่มีกรมเจ้าท่าเข้ามาตรวจหรอก"

นายตงเงินไหหล่า่นั่งประจำที่ถือท้ายค้อนปะหลังปะเหลือก

"พวกเอาแต่ได้ พวกแบบคนมีงวน เอาฟันใส่เข้าไปสติมขึ้นมากหมอน้ำระเบิดจะว่ายังไง"

เสียงหวนหัวเราะก๊าก

"จะว่ายังไง ก็ตายนะซี"

แล้วก็มีหงวนก็ตะโกนสรรพยาออกคนของเขาซึ่งเขาเคารพนับถือเหมือนญาติสนิท "โหล่ล่าก้อกับแกเถ่า เกียนข้าวไม่อร่อย ไม่มีอะไรจะกิน วันนี้ไม่ได้ไปตุลัด"

ขณะพรรคสี่สหายหัวเราะกันอย่างครื้นเครง นายคงบ่นพิมพ์ที่เจ้านายของเขากระทำตัวเป็นเด็กหนุ่มสนุกสนาน ร่าเริงตลอดเวลา

ขบวนเรือผ่านลานเพซึ่งขามนี้มองคูเว้งกว้างใหญ่ราวกับทะเลหลวง สังเกตฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาได้จากแนวต้นตาลที่อยู่ใกล้แม่น้ำเท่านั้น น้ำเหลือไหลบ่าเข้าไปท่วมทุ่งนาบันแสนไร่ พวกชวานาพากันอพยพหลบหนีน้ำไปอาศัยอยู่ตามที่ว่าการอำเภอ โรงเรียนประชาบาลหรือตามวัดวาอารามต่างๆ ตามคำแถลงของกรมชลประทานปรากฏว่าระดับน้ำเพิ่งลดลงเพียงเล็กน้อย ข้าวล้มจมหายลงไปใต้น้ำทำให้พวกชวานาอกใหม่ได้ขมไปตามกัน ความหวังที่จะได้เงินมาปลดเปลื้องหนี้สินหรือใช้สอยปลาสนาการไปแล้ว มองไปทางไหนเป็นทะเลไปหมด และลึบลึวสุดสายตา ตอนนีพล พัชราภรณ์ทำหน้าที่ถือท้ายเอง เพราะลานเทกว้างใหญ่และลมแรงมาก กระแสน้ำก็ไหลเชี่ยว เรือยนต์โดยสารหลายลำเคยมาลุ่มที่นี้ ลานเทกลืนชีวิตมนุษย์มาดต่อมาก "ศรีสาคร" แล่นช้าๆ นำหน้าเรือ "สมนึก" ผ่านลานเทไปสักครู่ก็ถึงทางแยกของแม่น้ำ มองแลเห็นพระเจดีย์ใหญ่และเก่าแก่องค์หนึ่งอยู่บนแหลมนั้น แยกไปทางขวา ไปบางปะอินและจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ทางซ้ายไปเสนา เข้าคลองหัวสะพานออกออกอยุธยาได้ หรือจะไปปักให้บ้านแพนก็ต้องแยกไปทางซ้าย น้ำท่วมจนแทบจะสังเกตไม่ได้ว่าเรือแล่นอยู่ในแม่น้ำหรือบนฝั่งแม่น้ำ แต่ระดับน้ำในทุ่งนาลึกเกือบ ๓ เมตรซึ่งเรือยนต์หรือเรือกลไฟแล่นเข้าไปในทุ่งได้อย่างสบาย ขบวนเรือของคณะพรรคสี่สหายแล่นซ้ายมือตามทางแยกของแม่น้ำ ทุกคนเศร้าใจไปตามกันเมื่อแลเห็นบ้านเรือนริมฝั่งแม่น้ำถูกน้ำท่วมเห็นแต่หลังคา เจ้าของบ้านต้องสูญเสียข้าวของเงินทองไปไม่น้อย

ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวกับคณะพรรคของเขาเบาๆ ซึ่งบัดนี้ทุกคนได้มาขึ้นออกันอยู่ที่หัวเรือข้างหลังพล

"เห็นน้ำท่วมทำให้นึกถึงพวกเราที่เผชิญกับน้ำป่าที่ไร "สี่สหาย" ฟาร์มของเราได้รับความเสียหายไม่น้อย"

เสียงหวนยิ้มแห้งๆ

"รวมทั้งรถตรวจการใหม่เอี่ยมของกันอีกคันหนึ่งที่ถูกน้ำท่วมและไม่มีทางที่จะซ่อมแซมแก้ไขได้ น้ำป่าดุเดือดมาก มันมาโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ช่วงเวลาเดียวเดี๋ยวนั้น ไหลบ่าไปทั่วและท่วมถึงพื้นเรือน"

แล้วอาเลี่ยก็ยกมือทั้งสองจับบ่าพล

"ฉันยังตื่นเต้นไม่หายตอนที่เสื่อลายพาดกลอนว่ายน้ำขึ้นมาบนเรือนพักของเราและแกได้ขมมันตาย"

นิกรอ้าปากหาเสียงลั่นแล้วหันไปมองดูเจ้าแห้ว

"เฮ้ย หากาฟงกาแฟมากินบ้างซิวะ ทำแซนวิชมาให้สัก ๑๐ ชิ้น คนอื่นเขาไม่กินช่วงเขาเออะ"

เจ้าแห้วเดินหัวเราะหึๆ ลงบันไดไปข้างล่าง ทันใดนั้นเองประไพได้ร้องขึ้นดังๆ

"ไอ้ย -- ลอยมาใกล้เรือเราแล้ว กำลังขึ้นอืดที่ต่เชียว"

คุณหญิงวาดใจหายวาบ

"หา ผู้หญิงหรือผู้ชายแม่ไป"

ประไพหันมายิ้ม

"ไม่ใช่คนหรือคะคุณอา หมูคะ หมูมันตกลน้ำตาย"

คุณหญิงยิ้มปากแน่น

"โธ - ประเดี้ยวแม่จับโยนน้ำทิ้งเลยนังคนนี่ ร้องเสียดอกอกใจนี้กว่าคนเสียดีก ที่แท้ก็หมุดกน้ำตาย น้ำท่วมอย่างนี้ นะหมุหมามันตายกันเป็นเบือทีเดียว เมื่อกี้เห็นควายลอยมาตัวหนึ่ง นำสงสารสัตว์พวกนี้เหลือเกิน มันช่วยตัวเองไม่ได้"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ก็มันอยากโง่นี้ครับคุณอา หาเรือเข้าลำสองลำพายหรือแจวหนีน้ำไปอาศัยอยู่ตามที่ที่น้ำไม่ถึงมันก็รอดตายเท่านั้น"

ประภาเลื่อนตัวเข้ามาขึ้นข้างเจ้าคุณปัจจนิกฯ สายตาของหล่อนมองดูท้องทุ่งนาอันเว้งว่างอย่างเศร้าใจแล้ว หล่อนก็ถามท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า

"น้ำท่วมปีนี้ น้อยกว่าปี ๒๕ ไซ้ไหมคะคุณพ่อ ตอนนั้นภาซังจะล้มเลื่อนไปแล้ว เพราะสนใจกับสงครามมากกว่าเรื่องน้ำท่วม"

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้ธิดาคณโฑของท่าน

"ปี ๒๕ น้ำท่วมมากกว่านี้ แด่ยังไงๆ ก็สู้ปี ๒๕๖๐ ไม่ได้ ซึ่งปีนั้นน้ำท่วมมากที่สุดเป็นประวัติการณ์"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ไซ้ครับ ยายผมเล่าให้ฟังว่าที่กรุงเทพฯ น้ำท่วมมิดเสาไฟฟ้าเลย"

คุณหญิงวาดยกมือตักหน้านิกรค่อนข้างแรงเสียงดังเสียด

"ต่อแหล คุณยายของแกท่านไม่ได้พูดอย่างนั้น แน่นอน มืออย่างที่ไหน น้ำท่วมมิดเสาไฟฟ้าผู้คนก็อดตายหมดนะจ๊ะ"

นิกรหัวเราะหน้าเป็นตามเคย

"เสาไฟฟ้าที่เขากองรวมกันไว้เนาะครับ ไม่ใช่ที่เขาเอามันตั้งในหลุมแล้วพาดสายไฟแล้ว"

ในที่สุด เรือยนต์ "ศรีสาคร" กับขบวนเรือที่ติดตามมาก็มาถึงที่ว่าการอำเภอเสนา แลเห็นตลาดเสนาจมอยู่ใต้พื้นน้ำเห็นแต่ส่วนหลังคา ที่อำเภอและสถานีตำรวจน้ำท่วมเกือบถึงพื้น คุณหญิงวาดเดินเข้ามาหยุดยืนข้างลูกชายสุดที่รักคนเดียวของท่านแล้วกล่าวว่า

"จอดเรือแถวนี้แหละลูก แล้วก็ใช้เครื่องกระจายเสียงเครื่องใหญ่ของเราประกาศเรียกผู้คนที่มารับแจกสิ่งของและเงินจากเรา แม่รู้สึกตื่นเต้นอย่างไรชอบกลที่แม่ได้มาเห็นถิ่นกำเนิดของแม่ แม่คิดเอาเองว่าขบวนเรือของคุณตาแกเมื่อครั้งกระโน้นคงจะจอดอยู่ริมฝั่งแม่น้ำแถวนี้แหละ แต่น้ำมันท่วมเราก็มองไม่เห็นฝั่งแม่น้ำทั้งสองข้าง"

เสียงแตรลมของเรือ "ศรีสาคร" ดังกังวานลั่น หลังจากนั้นเรือก็เข้าจอดบนตลิ่งซึ่งระดับน้ำบนพื้นดินสูงประมาณ ๒ เมตรเศษ เจ้าแห้วผูกเชือกหัวเรือไว้กับต้นมะขามใหญ่ต้นหนึ่ง ในเวลาไล่ๆ กันเรือ "สมนึก" ก็ตามมาลอยลำนิ่งเฉยอยู่ทางท้ายเรือ "ศรีสาคร" โดยคำสั่งของอาเสียดิมหงวน เรือ "สมนึก" ค่อยๆ เล่นผ่านเรือ "ศรีสาคร" ไป แล้วให้พวกกรรมกรในเรือกระแซงทั้ง ๒ ลำนำเรือเข้ามาจอดเทียบเรือ "ศรีสาคร" ซึ่งตอนนี้ชายท้ายเรือต้องทำงานอย่างระมัดระวังแต่ด้วยความชำนาญในการบังคับเรือกลไฟของนายตงก็สามารถทำให้เรือกระแซงทั้ง ๒ ลำจอดเทียบกราบขวาของเรือ "ศรีสาคร" ได้

นายพลดิเรกจัดแจงเปิดเครื่องขยายเสียงโดยนำลำโพงขนาดใหญ่ติดไว้ทางกราบซ้ายและกราบขวาเรือข้างละอัน คุณหญิงวาดนึกสนุกขึ้นมาก็ทำหน้าที่เป็นโฆษก

"ท่านผู้ประสบอุทกภัยทั้งหลาย...ท่านผู้ประสบอุทกภัยทั้งหลาย โปรดทราบ บัดนี้เรือบรรเทาทุกข์ของเราซึ่งเดินทางจากกรุงเทพฯ ได้มาถึงถิ่นที่อยู่ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าคุณหญิงวาด ประสิทธิ์นิติศาสตร์ พร้อมด้วยลูกหลานและเพื่อนสนิทของข้าพเจ้าได้พร้อมใจกันสละทรัพย์ซื้อเครื่องอุปโภคบริโภคและยารักษาโรคมาร่วมแจกจ่ายท่านผู้ได้รับเคราะห์กรรมจาก

อุทกภัยในคราวนี้ เชิญท่านมารับแจกได้ที่เรือของเราค่ะ และไม่ต้องรีบร้อนนะค่ะ ดันมีข้าวของมามากมายไม่ต้องกลัวว่าของแจกจะหมดหรือค่ะ เชิญค่ะ เชิญท่านรีบพายเรือหรือว่าขาน้ำมาหาเรา ท่านที่พายน้ำไม่เป็น โปรดอย่านะค่ะ"

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นเบาๆ

"คุณอาร่องเพลงสักเพลงซีครับ"

คุณหญิงหันมาทำตาเขียว

"แก่งงานจนจึกกระแสร้องออกแล้วยังจะให้ฉันร้องเพลงอีกหรือ แก่ยกยาร้องก็ร้องเองซี"

แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าคุณป๋างนี่ก็ฯ

"เจ้าคุณพุดบ้างซีคะ"

เจ้าคุณอมยิ้ม รับไมโครโฟนมาจากคุณหญิงวาดยกขึ้นพูดทันที

"เร่เข้ามา...เร่เข้ามา ทั้งแจกทั้งแถม ที่ว่าแถมก็คือแถมเงินสด พวกเราตระหนักดีว่าพวกท่านต้องสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง จึงนำข้าวของบรรทุกเรือมาแจกท่าน เชิญครับ เชิญมารับแจก"

ศาสตราจารย์ดิเรกปัดสวิทไมโครโฟนแล้วเปิดแผ่นเสียงซึ่งขับร้อง โดยนักร้องลูกทุ่ง เพื่อให้รสนิยมนเหมาะสมกับประชาชนในท้องถิ่นนี้ เรือหลายลำแจวและพายตรงมายังเรือ "ศรีสาคร" ชาวนาและชาวบ้านร้านตลาดต่างคือคิดใจไปตามกันเท่าที่ชาวพระนครกลุ่มนี้ นำของมาแจก คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางพร้อมด้วยเจ้าคุณป๋างนี่ก็ฯ คุณหญิงวาด รีบลงมาจากคาค่าเรือ "ศรีสาคร" คุณหญิงวาดร้องสั่งทุกคนให้นำของในเรือกระแซงทั้ง ๒ ลำแจกก่อน ส่วนของในเรือ "ศรีสาคร" จะไปแจกผู้ประสบอุทกภัยกลางท้องทุ่ง การแจกข้าวของได้เป็นไปอย่างมีระเบียบเรียบร้อย คนหนึ่งได้รับแจกข้าวสารหนึ่งถุง ๑๐ ลิตร เครื่องอุปโภคบริโภคและยารักษาโรคบรรจุไว้ในถุงกระดาษขนาดใหญ่และหาอีกคนละถุง มีปลาแห้งและปลาเค็ม ๑๐ ตัว ไช้แป๊ะบรรจุกล่อง ๒๐ ฟอง ปลากระป๋อง ๕ กระป๋อง ซีแซ่ด ๕ กระป๋อง ไม้ขีด ๑ ห่อ บุหรี่ ๕ ซอง ผ้าห่มนอน ๓ ผืน มุ้ง ๑ หลัง ผ้าขาวม้าแดง ๓ ผืน ผ้าถุง ๑ ผืน ผ้าเช็ดตัว ๑ ผืน ยาตำราหลวง ๑ ชุด นอกจากนี้ยังได้แจกเงินสดอีกคนละ ๑๐๐ บาท ก่อนแจกผู้แจกจะขอให้ผู้รับแจกสาบานก่อนว่าจะไม่ย้อนกลับมารับแจกเป็นที่ยกที่สอง และจะไม่นำข้าวของเหล่านี้ไปขาย ในราว ๑๕.๐๐ น. การแจกข้าวของที่หน้าอำเภอเสนาที่สิ้นสุดลง ปรากฏว่าประชาชนที่ประสบอุทกภัยได้รับแจกโดยทั่วหน้ากัน สิ่งของที่นำบรรทุกเรือกระแซงมา ๒ ลำหมดแล้ว แต่ยังมีเครื่องอุปโภคบริโภคอยู่ในเรือ "ศรีสาคร" อีกไม่น้อย

เสี่ยหงวนร้องบอกนายท้ายเรือ "สมนึก" ซึ่งจอดเรืออยู่ใกล้ๆ กับเรือสำราญ

"อาโกไว้ย ลื่อนำเรือข้าวสองลำกลับกรุงเทพฯ ได้แล้ว ไปถูกไหมล่ะ"

นายท้ายเรือร้องตะโกนตอบมา

"ถูกนะถูก แต่กลัวจะไปไม่ถึงกรุงเทพฯ มองไปทางนายเป็นทะเลไปทั้งนั้น โอ - ไม่รู้ว่าแม่น้ำเลี้ยงตั้งไหน"

"เออะนะ ขับตามน้ำไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน พวกอ้าวจะเอาของไปแจกในทุ่ง พรุ่งนี้เราถึงจะกลับ"

เครื่องสติมของเรือ "สมนึก" ซึ่งหยุดพักผ่อนประมาณ ๒ ชั่วโมงเริ่มทำงานอีกแล้ว กะลาสีร่างใหญ่คนหนึ่งโยนฟืนใส่เตาเพื่อให้เรือมีสติมมากขึ้น เพราะไฟในเตาไหม้ไปมาก หลังจากนั้นเรือ "สมนึก" ก็จึงเรือข้าว ๒ ลำแห้วออกกลางแม่น้ำและกลับลำแล่นไปตามสายน้ำเดินทางกลับกรุงเทพฯ ตามคำสั่งของเสี่ยหงวน ยังไม่ทันที่เรือ "สมนึก" จะกลับค้ำน้ำเบื้องหน้า "ศรีสาคร" ก็ค่อยๆ เคลื่อนออกจากที่และแล่นทวนน้ำขึ้นไป ประชาชนที่อยู่ในเรือเล็กๆ หลายสิบลำต่างโบกมือไชโยให้เรือลัน แล้วใครคนหนึ่งได้ร้องตะโกนขึ้นดังๆ

"ขอให้คุณหญิงวาดและลูกหลานของท่านจงเจริญ ไชโย"

เสียงไซโด้ดังขึ้นอีก สีสหายกับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างโบกมือให้ชานาและชาวเสนาทั้งหลายด้วยความอ้อมอกอ้อมใจไปตามกันที่ทุกคนได้มีโอกาสช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์เหล่านี้ และต่างมั่นใจว่าคำพรของผู้ประสภักย์คงจะสัมฤทธิ์ผลอย่างไม่ต้องสงสัย

"ว้า - เอาของมาน้อยไปไวย" เสียงหวนกล่าวขึ้นดังๆ "รู้อย่างนี้เอาไปอีก ๑๐ ลำเรือก็ตีหรือ เราจะได้ไปแจกให้ทั่วทุกอำเภอในเขตจังหวัดอยุธยา"

นิกรยิ้มให้เสียงหวน

"อีกสองสามวันมาใหม่ก็ได้เนี่ย จ้างเรือรบขนมาตีใหม่"

"ศรีสาคร" ผ่านพันตลาตเสนาไปสักครู่ก็มองแลเห็นท้องทุ่งนาอันเว้งว่างที่กำลังกลายเป็นทะเลสาบมองไม่เป็นฝั่ง พล พัชรภรณ์ บังคับเรือเลี้ยวซ้ายเข้าไปในทุ่งแล้ว "ศรีสาคร" แล่นเอื่อยๆ ห่างฝั่งแม่น้ำออกไปทางตะวันตกทุกที ได้ท้องเรือก็คือต้นข้าวที่จมอยู่ มองไปรอบๆ แลเห็นเรือเล็กๆ พายไปมาหลายลำ บางทีก็มีเรือหางยาวของทางราชการวิ่งอยู่ไกลลิบๆ

เจ้าคุณปัจจนึกฯ เดินเข้ามาหยุดยืนข้างพลอย่างรีบร้อนและยกมือชี้ไปทางขวา

"โน่น - แกเห็นบ้านชานาหลังนั้นไหม"

"เห็นครับ"

"นำเรือเข้าไปเถอะพล อามองดูด้วยกล้องส่องทางไกลแลเห็นคนอาศัยอยู่บนหลังคาบ้านสามสี่คน เราควรจะไปช่วยและยารักษาโรคไปให้เขา ขณะนี้เขาอาจจะกำลังอดอาหารก็ได้ หรือถ้ามีใครเจ็บไข้ไม่สบาย ดิเรกกับประภาจะได้ให้ความช่วยเหลือรักษาพยาบาล"

พลบังคับเรือ "ศรีสาคร" แล่นตรงไปยังบ้านกลางนาหลังนั้น เพราะระดับน้ำท่วมพื้นเรือนทำให้เจ้าของบ้านต้องพาครอบครัวขึ้นไปอาศัยอยู่บนเพดานแล้วเรือหลังคาออกแถบหนึ่ง บ้านหลังนี้อยู่โดดเดี่ยวกลางทุ่งระหว่างหมู่ไม้หลายต้นเพียงครู่เดียว "ศรีสาคร" ก็แล่นมาถึงบ้านกลางนา พลดึงสายระฆังส่งสัญญาณไปที่ห้องเครื่องให้อินนิเยร์ลดความเร็วลง พอใกล้จะถึงบ้านพลก็กระตุกระฆังอีกครั้งเป็นสัญญาณหยุดเครื่องแล้วตีระฆัง ๒ ทีให้เดินเครื่องถอยหลัง แล้วตีระฆังอีกหนึ่งทีหยุดเครื่อง เจ้าหัวเรือรีบผูกเชือกหัวเรือกับต้นไม้นานาแห่งต้นหนึ่ง พลลุกขึ้นจากที่นั่งนายท้ายเดินเข้าไปรวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขาและสีนางกับคุณหญิงวาด เรือ "ศรีสาคร" อยู่ห่างจากบ้านกลางนาเพียง ๒ เมตร ผู้ที่อาศัยอยู่บนเพดานบ้านคือสามีภรรยาในวัยใกล้ชรา แล้วก็ชายหนุ่มในวัยฉกรรจ์อีก ๒ คน ทิดทองกับนางเอมและลูกชายทั้งสองคนพากันมองดูคณะพรรคสีสหายด้วยความเกรงกลัว เข้าใจว่าเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่มาเยี่ยมเยียนราษฎรที่ถูกน้ำท่วม

คุณหญิงวาดยิ้มให้และกล่าวกับทิดทองว่า

"ใครเป็นหัวหน้าครอบครัวนี้จ๊ะ"

ทิดทองยิ้มแห้งๆ

"นางเอมเมียผมครับ ผมเป็นแต่เพียงเจ้าของนาและเจ้าของบ้านแล้วก็เป็นตัวนางเอมเขา แต่อำนาจสูงสุดหรือตำแหน่งหัวหน้าครอบครัวคือนางเอมขอรับ"

นางเอมหญิงชานาวัย ๕๐ เศษกล่าวกับคุณหญิงวาดอย่างพิบิต

"ท่านเอาของมาแจกพวกเราหรือคะ"

"จ๊ะ แล้วถือโอกาสมาเยี่ยมพี่น้องชานาที่ประสบเคราะห์กรรมด้วย หน่วยบรรเทาทุกข์ของเราจัดตั้งขึ้นในหมู่ญาติมิตรของเรา ไม่ใช่หน่วยบรรเทาทุกข์ของทางการหรือขององค์การกุศลหรือ"

กิมหวนพยักเพี๊ยะกับชายหนุ่มทั้งสอง

"เราจะโยนของไปให้ คอยรับนะอ้ายทิด"

ทิดทองโบกมือห้าม

"อย่าพึ่ง โยนมาเลยครับ เจ้านายกรุณาบอกเราก่อนว่าของแจกที่จะให้เรานั้นมีอะไรบ้าง"

เสี่ยหงวนหันมายิ้มให้คณะพรรคของเขา

"รู้สิที่ว่าเขาไม่ตื่นตื่นสนใจอะไรเลย กรอบครัวนี้อาจจะมีข้าวของเครื่องใช้อยู่พร้อมแล้วก็ได้"

พูดจบก็หันไปทางทิศทองเจ้าของร่างสูงใหญ่ลักษณะท่าทางทรหดอดทนสมกับที่เป็นกระดุกสันหลังของชาติ

"เรามีเสื้อฝ้ายรักษาโรคมมาแจกหลายอย่าง ในถุงกระดาษใบใหญ่ที่จับอ้อมอยู่นี้มีปลากระป๋อง, ปลาแห้งปลาเค็ม, ไข่เป็ด, ซีแซ็ทไฉ่, บุนหรี, ไม้จืด, เหล้า, ฝ้ายหมอนอน, ฝ้ายขาวม้า, ฝ้ายถุง, มุ้ง, ฝ้ายเช็ดตัว, ยาตำราหลวงหนึ่งชุด และเงินสดอีก ๑๐๐ บาท คอยรับให้คืนะพีทิด ถู่มันใหญ่หน่อย"

ทิศทองสั่งศิระสะปฏิเสธแล้วยกมือไหว้

"นายเอาไว้ไปแจกคนอื่นเถอะครับ เมื่อตอนเช้ามีพวกเศรษฐีบางกอกเขานำเรือมาที่นี้และแจกข้าวของให้เราแล้ว"

อาเสี่ยทำหน้าฉงน

"จั้นเรอะ เขาเอาอะไรมาแจกบ้างล่ะ"

ทิศทองยิ้มอ่อนโยน

"หลายอย่างขอรับ อ้า - ขนบั้งปอนด์ ขนาดแถวละ ๔ ปอนด์ ๑๐ แถว, บิสกิต ๕ หีบ, เนยจืด ๕ กระป๋อง, ไข่กรอกแบบ ไข่กรอกเยอรมัน ๒ กิโล อย่างบรรจุกระป๋องหนึ่งโหล, ดับห่านบด ๖ กระป๋อง, หมูแฮมหนึ่งขาครึ่ง ปลากระป๋อง อย่างของนอก ๑๐ กระป๋อง, องุ่นสดและแอปเปิ้ลอีกอย่างละกิโล, นมข้นหนึ่งลัง, นมสดหนึ่งโหล, กาแฟผงสองโหลขวด, น้ำตาลทรายหนึ่งกระสอบแล้วก็ไข่ไก่อีก ๕๐ ฟองครึ่ง ส่วนเครื่องอุปโภคก็มี มุ้งผ้าโปร่งตามีดพริกไทยขนาดมุ้งเตียงกว้าง ๕ ฟุตหนึ่งหลัง, ฝ้ายหมอนสัตว์ ๓ ผืน, แจ็คเก็ต ๓ ตัว, เสวตเตอร์ขนสัตว์ของผู้หญิงตัวหนึ่ง, กางเกงแพรครึ่งโหล, ยาต่างประเทศอีกหนึ่งลังครึ่ง โดยมากเป็นพวกวิตามิน นอกจากนี้ก็มีเหล้าตราขาวอีกครั้งโหล แล้วก็บุหรีการ์ดิอีกครั้งโหลครึ่ง อ้อ - เครื่องรับวิทยุทรานซิสเตอร์อีกหนึ่งเครื่อง"

คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างยื่นตะลิ่งไปตามกัน

นางเอมภรรยาทิศทองก้มลงหยิบเครื่องรับวิทยุทรานซิสเตอร์กระเป๋าหิ้วชื่อ "กาติง" ขนาดกะทัดรัดขึ้นมาสู่อวด

"นี่ยังงี้ล่ะคะที่เขาเอามาแจกให้พวกเรา นอกจากข้าวของเครื่องใช้เขายังให้เงินสดอีก ๑,๐๐๐ บาท เจ้าประคุณ...ขอให้ท่านมีความสุขความเจริญอายุยืนยาวความเจ็บอย่ารู้ได้ความไข้อย่างมี ให้ท่านเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีทุกๆ ชาติ คนมั่งมีที่ใจบุญสุนทานเมตตาปราณีคนจนผู้ประสบเคราะห์กรรมอย่างนี้หาได้ยากเหลือเกินค่ะ"

ทิศทองพูดเสริมขึ้น

"เจ้านายเอาหมูแฮมไปกิน ไหมล่ะครับ ผมให้ พวกผมกินไม่เป็นหรือครับ โดยมากเรากินกันแต่ผักปลาเป็นพื้น"

พลค้อยๆ หันหน้ามามองดูอาเสี่ยแล้วพูดเบาๆ

"ในที่สุดก็มีเศรษฐีที่ร่ำรวยกว่าพวกเราเดินทางล่องหนามาก่อนเราไม่กี่ชั่วโมง ลงแจกของขนาดนี้ละก็อหมายหมายว่าเขาต้องร่ำรวยอย่างมหาศาลทีเดียว เพียงตราขาวครึ่งโหลก็แย่มากแล้ว"

อาเสี่ยยิ้มแค้นๆ

"กันไม่อยากจะเชื่อว่าเขามีเงินมากกว่ากัน" แล้วกิมหงวนก็เปลี่ยนสายตาไปที่ทิศทอง

"พีทิดรู้ไหมว่าผู้ที่เอาของมาแจกที่ติดกับครอบครัวนะเป็นใคร"

"ยังงี้ก็ไม่ทราบครับ"

แล้วทิดทองก็ซุซาหามุแฮมขนาดใหญ่อึ่งบรรจุอยู่ในถุงผ้าขนาดใหญ่อวคณะพรคส์หสาย

"นี่ยัง ใจละครับหามุแฮมออสเตรเลีย ตอนทีผมไปเรียนเกษตรที่ออสเตรเลียผมกินหามุแฮมยี่ห้อจิงโจ้บ่อยๆ ครับ แต่พอกลับมาเมืองไทยก็เลิกกิน พยายามทำตัวให้มีความเป็นอยู่เหมือนอย่างพวกชวานาทั้งหลาย คอยรับนะครับผมจะโยนไปให้"

ดร.ดิเรกสันศิริระปฎิเศธ

"โน - ยูเอาไว้กินเถอะ เรามีอาหารติดเรือเราอย่างเหลือเฟือ อ้า - ในครอบครัวของยูมีใครป่วยไข้หรือเปล่า โไอเป็นหมอ โไอพร้อมแล้วทีจะให้ความช่วยเหลือ"

นายทองหรือทิดทองกัมศิริระเล็กน้อย

"แท้งคิว ด็อกเตอร์ ทุกคนสบายดีครับ"

ศาสตราจารย์หัวเราะหึๆ

"แต่ยูไม่สบายแน่ อย่างน้อยก็ท้องผูก..."

ภรรยาของทิดทองพูดเสริมขึ้นทันที

"ถูกแล้วคะนาย ทีทองสติแกไม่ตื่นักหรือคะ เมื่อปีกลายก็เคยไปรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยาครั้งหนึ่ง อาการก็ไม่มีอะไรหรือคะ นอกจากทีทักทักเอาว่าตัวแกสำเร็จวิชาเกษตรศาสตร์มาจากออสเตรเลีย"

นิกรหัวเราะก้าก

"นั่นนะซี ฉันกำลังจนอนอยู่ที่เดียวทีเขาบอกว่าเขาเคยไปเรียนออสเตรเลีย คนทีไปเรียนเมืองนอกนะเขาไม่ทำไร โโดนาหรือทีสาว เขาได้ปริญญากลับมาเขาก็มาเป็นอาจารย์หรือรับราชการ"

เสียงหวนกกล่าวถามนางเอมทันที

"ทีสาวช่วยบอกฉันได้ไหมว่าใครเป็นคนเอาของมาแจกทีนี้"

"อ้อ ท่านเป็นเศรษฐีคะ แต่ชื่ออะไรดิฉันไม่ทราบ ทราบแต่ว่าเคยไปอยู่โรงพยาบาลโรคจิตพร้อมๆ กับทีทิดเคยรับใคร่ชอบพอกับทีทิดมาก ก่อนน้ำท่วมตอนที่ทีนี้ โโดนาใหม่ๆ แกเคยมายังนกดกปลาและมาพักอยู่กับเราทีนี้ครั้งหนึ่งคะ แกนับถือทีทิดเหมือนพี่ชาย เพราะตอนหายป่วยก่อนจะออกจากโรงพยาบาลปากคลองสานทีทิดได้ช่วยป้องกันชีวิตแกไว้ คนบ้าคนหนึ่งมันจะแทงแกละ ทีทิดแย่งมีดไว้ได้ต่อสู้กันจนมีคนมาช่วยเหลือ"

สี่สหายกับสี่นางต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน นิกรมองดูทิดทองซึ่งยืนยิ้มกริมอยู่ข้างอำแดงเอมอย่างขบขัน

"ทีทิด"

"ครับ ว่ายังงีครับ"

"ทีทิดจำเพื่อนร่วมโรงพยาบาลคนนั้นไม่ได้หรือหรือ"

ทิดทองยิ้มอายๆ

"จำนะจำได้ครับ แต่ถ้าผมเล่าให้เจ้านายฟังตามตรงเจ้านายก็จะรู้ว่าผมเคยเป็นคนไข้ของโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยามาแล้ว แะะ แะะ เมียผมมันพูดมากปากพล่อยไม่ควรเล่าความหลังอันแสนรันทดของผมาให้พวกเจ้านายฟังเลย ท่านทีเอาของมาแจกผมท่านชื่อคุณสมชายครับ เป็นลูกเจ้าคุณอะไรผมก็ลืมไปแล้ว ท่านทราบข่าวว่าน้ำท่วมก็เดินทางมาเยี่ยมผมกับครอบครัวของผม แล้วเอาอาหารเสื้อผ้ามาให้ครับ"

พล พัทธราภรณ์พูดเสริมขึ้น

"เขาเอาของมาให้ทีทิดรายเดียวเท่านั้นใช่ไหม"

"ใช่ครับ เอามาแจกครอบครัวผมเท่านั้น เขาว่าเขาเป็นห่วงผมมากและเขายังสำนึกในบุญคุณของผมเสมอเท่าทีผมเคยช่วยชีวิตเขาไว้"

เสียงหวนลอนหายใจโล่งอก ใบหน้าที่เคร่งเครียดเปลี่ยนเป็นยิ้มแฉ่งแจ่มใสทันที เขากล่าวกับคณะพรรคของเขาว่า

"เฮ้อ – นึกว่ามีเศรษฐกิจที่ร้ายกว่ากันนำของมาแจกพวกชวานาที่ประสบอุทกภัย ที่แท้เขาเอามาให้พี่ทิดในฐานะรักใคร่ชอบพอกันเป็นส่วนตัวและเคยเป็นศิษย์เก่าโรงพยาบาลสมเด็จพระยามาด้วยกัน ฮะ ฮะ ค่อยโล่งใจหน่อย ฟังรายการข่าวของต่างๆ ที่พี่ทิดแกบอกเราก็คิดเป็นเงินนับพัน นอกจากนี้ยังมีเงินสดอีกพันบาท ถ้าหากว่ามีเศรษฐกิจคนโลกล้านนำของมาแจกอย่างนี้ละก็ ก็น่าเชื่อคอตายดีกว่า"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง เจ้าคุณปัจฉินึกๆ สบตากับนางเอมท่านก็กล่าวว่า

"เอาของแจกของพวกเราไว้สักถุงไหมล่ะน้องสาว"

อ้าแดงเอมสิ้นศีรษะ

"ไม่ละค่ะ พวกชวานาที่อยู่กลางทุ่งอีกหลายสิบครอบครัวกำลังขาดแคลนอาหารและเสื้อผ้า เจ้านายเอาไปแจกเขาเถอะค่ะ ดิฉันกับครอบครัวมิใช่พอแล้วค่ะ"

คร.ดิเรกกล่าวถามทิดทองอย่างเป็นทางการ

"ครอบครัวของพี่ทิดไม่มีใครเจ็บป่วยนะ"

"ไม่มีครับ เรากระดูกสันหลังของชาติอดทนและแข็งแรงเสมอครับ แล้วก็ถ้าใครป่วยไข้ขึ้นก็ไม่รู้ว่าติดอะไร เพราะผมเป็นหมอยุ่ทั้งคน ผมสำเร็จวิชาแพทยมาจากออสเตรเลียก็ไม่ได้นำความรู้ในการแพทย์มาใช้ให้เป็นประโยชน์"

นางเอมมองดูสามีของหล่อนอย่างโมโหเดือด

"เอาอีกแล้ว แกพูดพาลอีกแล้วพี่ทิด สงบอกสงบใจเสียบ้างซีโว้ย แกนะเป็นชวานาไม่ได้เป็นหมอ เมื่อนอกแกก็ไม่เคยไป แกอยู่บ้านนอกอยู่ท้องนามาแต่เล็กแต่น้อย"

ทิดทองเค่นหัวเราะ

"เฮอะ เป็นหมอยะยากเย็นอะไรวะเอม เอาสายฟิงยัดเข้าไปในหูแล้วเอาทางปลายของมันจี้ตามหน้าอกคนไข้ เอาหลอดแก้วแขงเข้าไปในปาก เท่านั้นที่รู้ว่าเขาป่วยเป็นอะไร"

คร.ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

"ถ่ายยาเสียบ้างนะพี่ทิด อ้า - พวกเราขอแสดงความเสียใจด้วยที่พี่ทิดกับครอบครัวประสบอุทกภัยทำให้หล่นบ้านช่องจมน้ำ"

ทิดทองยิ้มเป็น

"อย่าเสียใจกับผมเลยครับ ความจริงผมดีใจมากที่น้ำท่วม เพราะอย่างน้อยผมก็ได้เงินใช้พันบาทได้ของกินของใช้อีกมากมาย พอ nálดผมก็จะเอาไปขายที่จังหวัด ถ้าน้ำไม่ท่วมผมทำนาถึงคราวเก็บเกี่ยวก็ได้เงินไม่พอใช้หนี้เขา นานี้ผมเช่าเขาทำนะครับ"

คุณหญิงวาดมองดูคณะพรรคสี่สหายแล้วกล่าวขึ้นเบาๆ

"ไปเถอะรีเรา นำเรือเล่นไปตามหมู่บ้านชวานาริบเอาของไปแจกเขา เมื่อครอบครัวนี้เขาได้รับความช่วยเหลือจากพรรคพวกของเขาแล้วเราก็ไปกันเถอะ"

เรือยนต์ "ศรีสาคร" ออกแล่นต่อไปในท้องทุ่งนาซึ่งมีสภาพเป็นทะเลสาบ คราวนี้เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ทำหน้าที่จับเรือ แสงแดดในตอนบ่ายส่องต้องศีรษะของท่านเป็นมันแฉล็บ เรือแล่นทวนน้ำบ่ายหน้าขึ้นไปทางเหนือ บ้านกลางนาหลายแห่งกลายเป็นบ้านร้างถูกน้ำท่วมเกือบมิดหลังคา เจ้าของบ้านได้พาครอบครัวอพยพไปอยู่ในที่ที่น้ำท่วมไม่ถึง ในที่สุด "ศรีสาคร" ก็มาถึงหมู่บ้านกลางนาแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากแม่น้ำประมาณหนึ่งกิโลเมตรหมู่บ้านนี้มีประมาณ ๑๐ หลังคาเรือนปลูกอยู่ในระหว่างคันไม้ใหญ่และกอไผ่ตามสภาพของหมู่บ้านกลางนา พวกชวานาที่หมู่บ้านนี้ไม่ได้อพยพไปไหน ต่าง

อาศัยอยู่บนเพดานหรือหลังคาบ้าน ส่วนวัวควายก็ต้องปล่อยให้มันช่วยตัวเอง ตัวไหนว่ายน้ำไม่เป็นก็จมน้ำตายอย่างไม่
มีปัญหา ชาวนาเหล่านี้เริ่มตื่นตอดอยากกันบ้างแล้วเพราะมีเสบียงอาหารอยู่เพียงเล็กน้อย ทุกครอบครัวกำลังรอคอยรับความ
ช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง ซึ่งขณะนี้ก็ได้ให้ความช่วยเหลืออยู่ได้อย่างรีบเร่ง นับตั้งแต่การอพยพผู้คนและสัตว์
พาหนะ

ที่ไม่ต้องอพยพก็แจกอาหารเครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรคให้ แต่บริเวณน้ำท่วมมากมาหลายแสนไร่หรือนับ
ล้านไร่ การช่วยเหลือจึงไม่อาจจะทำได้เสร็จสิ้นในเวลาอันรวดเร็ว เมื่อแลเห็นเรือยนต์ "ศรีสาคร" แล่นตรงเข้ามาพวก
ชาวนาก็ร้องตะโกนบอกกันและไปโห่ร้องเสียงลั่นแสดงความตื่นเต็นยินดีที่จะได้รับความช่วยเหลือ

ในเวลาเดียวกันนี้เอง โฆษกนิกรก็พูดกระจายเสียงเสียงลั่น

"มาแล้ว...มีแล้ว...เครื่องอุปโภคบริโภค ยารักษาโรคและเงินสด พวกเราหน่วยบรรเทาทุกข์ได้นำมาแจกท่าน
แล้ว อ้าวๆ ไม่ต้องว่ายน้ำมาก กลับไปอยู่ที่เรือนของท่านรับรองว่าเรามีของแจกเหลือเฟือ"

เจ้าหนุ่มลูกทุ่งหลายคนซึ่งกำลังว่ายน้ำเข้ามาหาเรือ "ศรีสาคร" ต่างว่ายกลับไปรอคอยรับของแจก เจ้าคุณปัจ
จนิกฯ ขับเรือเล่นเอื่อยๆ เข้ามายังหมู่บ้าน ทุกคนอนาใจไปตามกันเมื่อแลเห็นพวกชาวนาต้องทนทุกข์ทรมานอยู่บนเพดาน
หรือหลังคาบ้านซึ่งมีสุนัขหรือแมวปะปนอยู่ด้วย ท่านเจ้าคุณตั้งใจจะจอดเรือที่ต้นहुกวางใหญ่ต้นหนึ่ง แต่ท่านขาดความ
ชำนาญในการขับเรือจึงตีระฆังให้อินนิแยร์เบาเครื่องในระยะใกล้เกินไป "ศรีสาคร" ที่อเข้าไปต้นहुกวาง

พลหันมาร้องบอกท่านเจ้าคุณทันที

"หยุดเครื่องแล้วเดินเครื่องถอยหลังสิครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หักพวงมาลัยไปทางขวาตั้งสองสามรอบ หัวเรือแล่นตรงเข้าหาบ้านหลังหนึ่ง ท่านเจ้าคุณยกมือ
จับสายระฆังกระตุกครั้งหนึ่งเป็นสัญญาณให้อินนิแยร์ หยุดเครื่องยนต์แล้วกระตุกระฆังอีก ๒ ครั้งเป็นสัญญาณเดินเครื่อง
ถอยหลัง แต่ก่อนที่เรือจะถอยหลัง "ศรีสาคร" ก็ชนเรือนหลังนั้นตั้งโครม ถึงแม้ชนเบาๆ แต่น้ำหนักของเรือยนต์ลำนี้ก็ทำให้
เรือนชั้นเดียวหลังนั้นพังยุบด้วยกำลังแรงปะทะของเรือ

"กร๊อบ..."

ชาวนา ๒ คนตัวเมียในวัยกลางคนซึ่งอาศัยอยู่บนหลังคาบ้านต่างกระโดดลงน้ำหนีเอาตัวรอด ข้าวของที่มืออยู่
พร้อมทั้งเรือนหลังนั้นจมลงไปในน้ำเสียหายหมด เลี้ยวขวาวิ่งเข้ามาจุดเจ้าคุณปัจจนิกฯ ลุกขึ้นจากที่นั่งคนขับแล้วทรุดตัว
นั่งทำหน้าที่ขับเรือเอง เดินหน้าถอยหลังอยู่สักครู่เจ้าแห้วซึ่งรออยู่ตอนหัวเรือข้างล่างก็สามารถเอาเชือกเส้นใหญ่ผูกเรือติด
กับต้นहुกวางต้นนั้นได้

สองสามีภรรยาว่ายน้ำไปขึ้นที่เรือนเพื่อนบ้านอีกหลังหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ห่างกันเท่าใดนัก และครอบครัวนั้นก็อาศัย
อยู่บนเพดานบ้านเช่นเดียวกัน เรือหลังคาออกไปแถบหนึ่งเพื่อรับแสงสว่างและเพื่อความสะดวกสบายในการอยู่อาศัยตลาด
เวลาที่น้ำยังไม่ลด

"หมายความว่ายังไงกันครับ" ชายกลางคนเจ้าของบ้านที่ถูกเรือยนต์ชนร้องตะโกนขึ้นดังๆ

"พวกท่านมาช่วยบรรเทาทุกข์พวกเราหรือมาทำให้เราอดตายแน่ ทำไม่ถึงแกล้งขับเรือชนบ้านผมล่ะครับนาย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มแหยๆ

"ขอโทษที่พรรคพวก เรือมันไม่มีห้ามล้อเหมือนรถยนต์หยุดไม่ทันวะ เอาเถอะ ฉันจะใช้ค่าเสียหายให้ จะ
จ่ายเงินให้ปลูกบ้านอยู่ใหม่"

ชายชราซึ่งอาศัยอยู่บนหลังคาบ้านอีกหลังหนึ่งร้องขึ้นทันที

"ใช้เงินให้ปลูกบ้านใหม่หรือรับนาย ถ้ายังงั้นขับมาชนบ้านผมให้มันพังหน่อยเถอะครับ ผมจะได้ปลูกใหม่
หลังนี้มันทรุดโทรมเต็มทนแล้ว"

พวกชวานาอีกหลายบ้านต่างตะโกนขึ้นเป็นเสียงเดียวกันขอให้ท่านเจ้าคุณจับเรือ "ศรีสาคร" ชนบ้านของเขาบ้าง

นิกรรีบประกาศให้ทราบทางเครื่องขยายเสียงทันที

"พี่น้องทั้งหลาย เราเดินทางมาเพื่อมาช่วยทุกข์ท่าน นำข้าวของและเงินมาแจกท่าน เราไม่มีเจตนาที่จะนำเรือมาชนบ้านเรือนของท่านเลย ฉะนั้น โปรดทราบไว้ด้วยว่าเรือของเราจะไม่ชนบ้านของใครอีก ใครเป็นกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านนี้ขอเชิญมาพบที่เรือบรรเทาทุกข์หน่อยครับ คุณหญิงวาดประสิทธิ์นิติศาสตร์ขอเชิญมาพบเพื่อเจรจากันก่อนที่เราจะแจกของให้พวกท่าน"

ชายชราในวัย ๗๐ ปีคนหนึ่งนั่งเรือหมูลำเล็กๆ พายเข้ามายังเรือ "ศรีสาคร" หลังจากที่นิกรประกาศเรียกตัวเพียงครู่เดียว ถึงแม้ว่าชายชราผู้นี้อยู่ในวัยดึกสงัดทั้งจอมและห้องมเต็มทน แต่เพราะแกเป็นชวานาเป็นกสิกรที่ตรากตรำทำงานหนักมาแต่เล็กแต่น้อยจึงยังแข็งแรงเหมือนกับผู้ชายในวัย ๕๐ เศษ แกพายเรือเก้งก้างไม่ชำนาญแต่ทำทางที่ทะมัดทะแมงดี เรือหมูลำเล็กเข้ามาเทียบกราบซ้ายของเรือ "ศรีสาคร" แล้ว อินนิแยร์และเจ้าแก้วช่วยกันประคองชายชราผู้นี้ขึ้นมาบนเรือ แล้วเจ้าแก้วก็พาขึ้นบันไดไปบนศาลฟ้าเรือ "ศรีสาคร" ตามเวลาที่กล่าวนี้สี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองได้ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ทางหัวเรือ และกำลังมองดูพวกชวานาที่อาศัยอยู่ตามหลังคาบ้านเหล่านั้นด้วยความเศร้าสลดใจ เมื่อเจ้าแก้วพาชายชราเข้ามาหาทุกคนก็หันมาสนใจกับชายชราผู้นี้ซึ่งเกริบทรุดตัวลงนั่งยองๆ ยกมือไหว้แสดงความเคารพนบและเกรงกลัว

"สวัสดิ์ลุง" เจ้าคุณปัจจนึกฯ กล่าวทักอย่างกันเอง ที่เรียกว่าลุงก็เรียกเหมือนอย่างที่เราๆ เขาเรียกคนแก่ในวัยนี้ว่าลุงนั่นเอง

"ลุงเป็นหัวหน้าชาวบ้านที่นี่ใช่ไหม"

"ใช่ขอรับ ผมเป็นผู้ใหญ่บ้านครับ"

"อ้อ ดีแล้ว ลุงชื่ออะไรล่ะ"

"ชื่อเห่งครับ"

ท่านเจ้าคุณทำคายนแล้วหันมาทางคุณหญิงวาด

"คุณหญิงเจรจากับตาลุงคนนี้แทนผมหน่อยเถอะครับ ชื่อคนตายไปแล้วมีตั้ง โกฎิไม่เอามาชื่อตันชื่ออะไรก็ไม่รู้"

คุณหญิงวาดคลันหัวเราะแทบแย้

ท่านมองดูผู้ใหญ่หนึ่งด้วยความสงสารและเห็นใจที่ได้รับภัยธรรมชาติในครั้งนี้

"อ้า - ผู้ใหญ่ชื่อเห่งนามสกุลอะไรล่ะ"

ชายชราประนมมือไว้ระหว่างอกตลอดเวลา

"นามสกุลของผมไม่เหมาะขอรับ"

"ก็นั่นนะซี นามสกุลว่าอะไรล่ะ"

ผู้ใหญ่หนึ่งยิ้มแห้งๆ

"ผมชื่อเห่ง นามสกุลไม่เหมาะครับ"

คุณหญิงวาดทำหน้าชอบกลท่ามกลางเสียงหัวเราะของสี่สหายและสี่นาง แต่แล้วท่านก็สัมผัสชายชราต่อไป

"ที่นี่ตำบลอะไรจะผู้ใหญ่"

"เขาเรียกกันว่าบ้านนกตะกรุมครับ"

นิกรหัวเราะก๊าก

"บ้านนกตะกรุมหรือลุง ฮะ ฮะ ชื่อเพราะถูกใจฉันมาก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เม้มปากแน่น ท่านมองดูหน้าเจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า
"ลงไปแก้เชือกผูกเรือและบอกอินนิเยร์เตรียมเดินเครื่องไว้ยี่ ที่นั่งคนแจก ไปแจกที่อื่นดีกว่า"
คราวนี้คุณหญิงวาดอดหัวเราะไม่ได้
"เจ้าคุณก็ ... ไม่น่าจะโกรธเคืองอะไรเลยนี่คะ หมูบ้านกลางนาที่มีชื่อว่าบ้านนคตะกรุมมานานแล้ว
ไม่ใช่ว่าผู้ใหญ่หนึ่งฟังจะมาตั้งชื่อให้"
ชายชราพูดเสริมขึ้น
"เป็นความจริงขอรับ ตั้งแต่ครั้งปู่ผมแล้วใครๆ ก็เรียกหมู่บ้านกลางนาที่นี้ว่าบ้านนคตะกรุม แต่มันจะมีนค
ตะกรุมหรือเปล่าผมก็ไม่ทราบ"
เสี่ยวหงวนพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ
"มีแน่ อย่างน้อยขณะนี้ก็ต้องมีนคตะกรุมหนึ่งตัว"
"โฮ" ท่านเจ้าคุณอุทาน "เดี๋ยวพ่อถีบตักน้ำเลยอ้ายนี่"
คร.ดิเรกจู้ปากดูเอาเสียแล้วกระซิบเบาๆ
"อย่าเขี่ย นคตะกรุมยั่วแล้ว"
เสี่ยวหงวนยกมือป้องปากเอียงหน้าเข้าไปกระซิบข้างหูศาสตราจารย์ดิเรก
"ยั่วก็เอามะอืดขุดปาก"
เจ้าคุณปัจจนิกฯ แยกเขี้ยว
"หา แก้วยังไฉนจะอ้ายหงวน อะไรขุดปากนะ"
นิกรรีบฟ้องพ่อตาของเขาทันที
"อ้ายหงวนมันว่ามันจะเอามะอืดขุดปากคุณพ่อครับ"
ท่านเจ้าคุณ โกรธจนตัวสั่น
ล้วงกระบี่จากกางเกงข้างขวาหยิบปืนพกคู่มือของท่านออกมาอย่างรวดเร็ว แล้วยกขึ้นจ้องเอาเสีย
"มีงตาย อ้ายหงวน"
เอาเสียเข็นวาบไปหมดทั้งด้วยกมือไหว้ปะหลกๆ
"อ้อย กลัวแล้วครับ ทีหลังผมไม่พูดขี้จ้ออีกแล้วครับ"
เจ้าคุณปัจจนิกฯ ขบกรามกรอด
"แกทะเล้งมาก ฉันต้องยิงแก"
คุณหญิงวาดร้องห้ามท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ทันที
"ขอเสียทีเถอะคะเจ้าคุณขา วันนี้วันพระวันศีลวันทานนะคะ เจ้าคุณยิงพ่อหงวนตายเจ้าคุณก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา
สงสารแม่เนวลเถอะคะอย่าให้แกเป็นม่ายเลย"
คร.ดิเรกเห็นฟ้องด้วย
"ออไร้อออไร้ออย่ายิงมันเลยครับ"
ท่านเจ้าคุณหายใจถี่เร็ว สายตาที่มองดูหน้าเอาเสียนั้นวาวโรจน์ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ
"ฉันจะไม่ฆ่าแก" ท่านพูดเสียงกร้าว "แต่แกต้องพุ่งหลาวลงไปใต้น้ำเดี๋ยวนี้เร็ว - ถ้านับหนึ่งสองสามแกไม่
กระโดดลงไปใต้น้ำฉันจะส่งแกไปนรกทันที"
เอาเสี่ยวยกมือห้าม
"เดี๋ยว เดี่ยวครับ"

แล้วเขาก็รีบล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบ้อเริ่มออกมาส่งให้ศาสตราจารย์ดิเรก

"เก็บเงินไว้ด้วยไว้ย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอยหลังออกไปสองสามก้าวทำท่าจะยิงกิมหงวน

"โศคน้ำ อ้ายหงวน หนึ่ง...สอง...สองครึ่ง...สองก่อน...ไม่โศคเธอ"

เพราะความรักตัวกลัวตายทำให้กิมหงวนพุ่งหลาวข้ามลูกกรงเรือพาตัวลอยละลิวลงไปในน้ำเสียงดังตูม ท่านเจ้าคุณหายโมโหแล้ว ท่านยิ้มออกมาได้แล้วเดินมาดูที่กราบขาของเรือ อาเสี่ยว้วยน้ำเข้ามาหาเรือ "ศรีสาคร" อินนิเยร์ประจำเรือซึ่งเป็นคนของเสี่ยวหงวนรีบช่วยเหลือเจ้านายของเขาดึงตัวเสี่ยวหงวนขึ้นมาบนเรือด้วยความลำบากยากเย็น

"อาเสี่ยวैयाหรือครับ"

"หา เปล่าไว้ย"

"แต่นึกยังงใจขึ้นมาล่ะครับถึงกระโดดลงไปน้ำ"

กิมหงวนผินหัวเราะ

"เจ้าคุณอาท่านจะยิงกุนะซี เสือกไปกระเซ้าท่าน ท่านควักปืนออกมาจะยิงแล้วบังคับให้โศคน้ำ"

พูดจบเขาก็ลุกขึ้นเดินขึ้นบันไดไปบนคาค่าเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า

ลุงหน่งหรือผู้ใหญ่หน่งลากลับไปแล้วหลังจากคุณหญิงวาดได้ซักถามถึงจำนวนลูกบ้านทั้งหมด ต่อจากนั้นพวกชาวนาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวก็นำเรือมารับของแจกคนละถุงพร้อมด้วยเงินสดครอบครัวละ๑๐๐ บาท ข้าวสารอีกหนึ่งถุง อย่างไรก็ตาม กว่าจะแจกข้าวของเสร็จเรียบร้อยทั่วทุกครัวเรือนเวลาก็ใกล้ค่ำเต็มทน คณะพรรคสี่สหายต่างตกลงใจนอนค้างคืนในเรืออยู่ที่บ้านกลางน่านี้ พรุ่งนี้เช้าจึงจะเดินทางไปแจกของต่อไปซึ่งข้าวของต่างๆ ที่นำมาซึ่งเหลืออีกพอแจกจ่ายให้ได้เกือบ ๑๐๐ ครอบครัว พวกชาวนาในหมู่บ้านนกดะกรมต่างแซ่ซ้องสาธุการคณะพรรคสี่สหายของเราเท่าที่ให้ความเมตตา กรุณานำเครื่องอุปโภคบริโภคมาแจก ผู้ใหญ่หน่งประกาศให้พวกลูกบ้านทราบโดยทั่วกันว่า หากใครเจ็บไข้ไม่สบายก็ขอให้ลงเรือไปที่เรือ "ศรีสาคร" เพื่อรับการตรวจรักษาโดยไม่คิดมูลค่า เมตตาจิตของคณะพรรคสี่สหายได้กลายเป็นผลร้ายโดยที่ไม่มีใครนึกฝัน ทุกครอบครัวได้รับแจกวิสกีไทยรายละหนึ่งขวด นอกเหนือจากเครื่องอุปโภคบริโภคและยารักษาโรค พวกหนุ่มลูกทุ่งเหล่านี้ล้วนแต่คอเหล้าด้วยกันทั้งนั้น เมื่อพบเหล้าอยู่ในห่อของแจกต่างก็ดื่มเหล้ากันอย่างเอร็ดอร่อย และแล้วพอแอลกอฮอล์ออกฤทธิ์ก็มีเรื่องทะเลาะวิวาทกันและปะทะกันขึ้น

ก่อนพลบค่ำวันนั้นเอง ขณะที่สี่สหายและสิ่งนางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิกฯ และคุณหญิงวาดนั่งรับประทานอาหารกันอยู่ที่โต๊ะอาหารบนคาค่าเรือ ใครคนหนึ่งก็ว่ายน้ำตรงเข้ามาที่เรือ "ศรีสาคร" อย่างรวดเร็ว ปากก็ร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ

"เจ้านายครับ ช่วยผมด้วย...ช่วยผมด้วยครับ"

ทุกคนลุกขึ้นจากโต๊ะรับประทานอาหารวิ่งมาทางกราบซ้าย ขณะนี้ยังไม่สิ้นแสงตะวัน ดวงอาทิตย์กำลังจะจมน้ำทางทิศตะวันตกเบื้องหน้าโน้น แลเห็นเป็นวงกลมแดงระเรื่อเหมือนศิระเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือ" นายพลดิเรกร้องถาม "ขึ้นมาบนเรือเราเถอะ"

เจ้าหนุ่มในวัย ๒๐ เศษว่ายน้ำมาเกาะเรือ "ศรีสาคร" แล้วขึ้นมาตามบันไดข้างเรือในท่าที่ประหวั่นพรั่นใจ นายแก้วอินนิเยร์เรือปราดเข้ามาหาเขา

"เกิดฆ่ากันตายที่หมู่บ้านเราครับ" เจ้าหนุ่มลูกทุ่งพูดละล้าละลัก

นายแก้วหน้าตื่น

"จันระอะ เร้ว - จิ้น ไปหาเจ้านายข้างบนเถอะ"

อินนิเยอร์เรือ "ศรีสาคร" พาเจ้าหนุ่มร่างบอบบางขึ้นบันไดไปบนคาค้ำฟ้า ทั้งๆ ที่เสื้อผ้าและเนื้อตัวของเขาเปียกน้ำโชก เขาตรงเข้ามาหาสี่สาวกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองกับเจ้าแห้วซึ่งยืนรวมกลุ่มรอคอยเขาอยู่แล้ว

"ช่วยผมด้วยครับเจ้านาย ทิดสุกมาแล้วอาละวาดชกต่อยกับพวกร่วมวงกินเหล้าบนหลังคาบ้านผมครับ ลุงผมเข้าห้ามเลยถูกทิดสุกแทงตาย ทิดสุกมันจะฆ่าผมกับผู้ที่กินเหล้ากับมันครับ ทุกคนต้องกระโดดน้ำหนีเอาตัวรอด มันว่าน้ำไล่ตามผมมาครึ่งทางแล้วกลับไปบ้านมันครับ"

พลก่่าวถามเจ้าหนุ่มลูกทุ่งทันที

"ลุงของแกนะใครน้องชาย"

"ก็ผู้ใหญ่หนั่งนะซีครับ"

ทุกคนใจหายวาบไปตามกัน คุณหญิงวาดร้องออกมาดังๆ

"โธ่ ผู้ใหญ่ตายเสียแล้ว อ้า - เธอเป็นหลานแท้ๆ ของผู้ใหญ่หนั่งหรือจ๊ะ"

เด็กหนุ่มทำตาแดงๆ ทำทางของเขาเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

"ครับ ลุงหนั่งเป็นพี่ของแม่ผมครับ ผมชื่อเกลี้ยงครับ"

เจ้าคุณปัจฉิมก็ฯ พุดโพล่งออกมาอย่างหัวเสีย

"ทิดสุกมันน่าจะแทงแกตายเสียอีกคนจะ ได้รู้แล้วรู้อวด ทั้งแกและลุงของแกชื่อไม่ถูกใจฉันเลยพับฝ่าเถอะวะ"

ทิดเกลี้ยงขมมือไหว้ปะหลกๆ

"แล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ผมเองก็อยากจะซื้อเพราะๆ เหมือนคนกรุงเทพฯ แต่พ่อแม่เขาตั้งมาให้อย่างนี้ อ้า - เจ้านายไม่ควรเอาเหล้ามาแจกพวกเรานี้ครับ คนที่นี้ถ้ามาแล้วแล้วมันจะอาละวาด เจ้านายช่วยไปจับอ้ายทิดสุกมาคุมตัวไว้เถอะครับ มันอาจจะฆ่าใครต่อใครอีก ตามปกติทิดสุกก็เป็นคนมูทะลุคุดันอยู่แล้ว"

เสี่ยหงวนมองดูหน้าอินนิเยอร์เรือ "ศรีสาคร" แล้วถามว่า

"แกไปจับทิดสุกมาให้เราได้ไหมวะแก้ว"

"ไอ้โฮ" นายแก้วคราง

"อาเสี่ยก็ทราบดีแล้วนี่ครับว่าผมชำนาญแต่ในเรื่องเครื่องยนตร์เท่านั้น แฮะ แฮะ"

กิมหงวนจู้ปาก

"อ้อ แกนี่ไม่มีเลือนักสู้เสียเลย อย่างนี้เขาเรียกว่าเจี๊ยะอ้ายบู๊ถ่ายยา"

คุณหญิงวาดหัวเราะก๊ิก

"มันเป็นยังไงพ่อหงวน"

อาเสี่ยหันมายิ้มให้คุณหญิงวาด

"พวกนักเลงเขาพูดกันอย่างนี้แหละครับ เจี๊ยะอ้ายก็แปลว่าใครชวนกินละก้อเป็นกินกับเขา แต่ถ้าชวนไปตีกับใครก็บอกเพื่อนฝูงว่าถ่ายยาไม่มีแรง"

พุดจบเขาก็พยักหน้ากับเจ้าแห้ว "แกจัดการหน่อยเถอะวะ ว่าย่น้ำไปที่บ้านทิดสุกแล้วจับทิดสุกมาไว้ที่เรือเราจะได้ควบคุมตัวไว้ส่งให้ตำรวจที่อำเภอเสนาจัดการต่อไปในฐานะฆ่าคนตายโดยเจตนา"

เจ้าแห้วฟันหัวเราะ

"ผมก็แบบเดียวกับอินนิเยอร์แก้วแหละครับ รับประทานเจี๊ยะอ้ายบู๊ถ่ายยาเหมือนกัน"

"ลุย" เสี่ยหงวนร้องเสียงหนักแน่นแล้วเปลี่ยนสายตามาที่นิกร แต่ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไรนิกรก็ชิงพูดขึ้นเสียก่อน

"สำหรับกันเจี๊ยะอ้ายบู๊ถ่ายยาไว้อย่า ฟอกันเคยสอนกันว่า เสือคูหมีคนคูอย่าเข้าใกล้ ทิดสุกมันกำลังบ้าเลือด"

เป็นฆาตรกรอย่างนี้ใครขึ้นไปจับมันถ้าไม่เจอมิดจิ้มสะคือก็ลองดู"

พลมองดูดวงอาทิตย์เบื้องหน้าโน้นซึ่งเกือบจะจมน้ำอยู่รำไรแล้ว เขากล่าวกับหลานชายของผู้ใหญ่แห่ง
"ที่บ้านทิศตึกมีใครอยู่บ้าง"

"มีทิศตึกอยู่คนเดียวครับ"

ลุงขอยกกับป้าถมพ่อแม่ทิศตึกไปอาศัยอยู่กับญาติที่ตลาดเสนาตอนนี้น้ำเพิ่งเริ่มท่วม"

พลพยักหน้ารับทราบ

"ตามปกติเขาเป็นคนร่าเริงหรือ"

"ครับ เป็นคนโมโหร้ายมุทะลุคุดันมาก และถ้ามาขึ้นมายังร้ายกาจที่สุด เคยไล่เตะลุงข้อย่อยๆ"

"อู๋ตาย" คุณหญิงวาดอุทาน "ลูกอภัยรีขี้สีกบาลอะไรอย่างนี้เตะกระทั่งพ่อของตัวเอง พ่อพลไปจับตัวมันมาเถอะ"

ลูก เอาปืนไปด้วย ถ้ามันไม่ยอมให้จับดีๆ ก็ยิงมันเสียเลย คนอกค้ำญูอย่างนี้อยู่ไปที่ไหนก็แผ่นดิน"

พลมองไปทางหมู่บ้านแล้วกล่าวถามหลานชายของผู้ใหญ่แห่ง

"บอกฉันซิทิศตึกเลี้ยง บ้านไหนบ้านทิศตึก"

"มองทางนี้ไม่เห็นหรอกครับ กอไผ่และต้นมะขามเทศมันบัง อยู่ทางทิศเหนือของหมู่บ้านนี้ครับ"

"ดีแล้ว ฉันจะจัดการกับทิศตึกเอง เสียใจมากนะทิศตึกเลี้ยงที่ลุงของแกถูกฆ่าตาย"

พูดจบเขาก็หันมาทางนายแก้ว "ลงไปประจำห้องเครื่อง ฉันจะนำเรือ ไปที่บ้านทิศตึกเพื่อจับกุมตัวเขาส่งให้
ตำรวจที่อำเภอเสนาจัดการ คืนนี้เราจะไปจอดนอนที่อำเภอเสนา อ้า - อ้ายแห้วลงไปแก้เชือกผูกเรือ"

เจ้าแห้วกับนายแก้วต่างพากันลงบันไดไปชั้นล่างเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งของพล หลังจากนั้นสักครู่เครื่องยนตร์ของ
เรือ "ศรีสาคร" ก็เริ่มทำงาน พลเข้านั่งประจำที่ถือท้าย ดร.ดิเรกหรือบอกเจ้าแห้วให้แก้เชือกหัวเรือออกได้ พลกระตุกระฆัง ๒
ทีเป็นสัญญาณถอยหลัง "ศรีสาคร" แล่นถอยหลังไปตามสายน้ำ และแล้วเมื่อพลกระตุกระฆังหนึ่งที่อินนิแยร์ก็หยุดเครื่อง
พอได้ยินเสียงระฆัง ๓ ครั้ง เขาก็บังคับเครื่องให้เดินหน้าเบาๆ "ศรีสาคร" แล่นอ้อมหมู่บ้านไปทางทิศเหนือ ขณะพระคสี
สหายกับสีนางและคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ คงยืนจับกลุ่มกันอยู่ตอนหัวเรือบนดาดฟ้านั่นเอง รวมกับทิศตึกเลี้ยงด้วย
เจ้าแห้วสะพายดาบไทยเล่มหนึ่งเดินขึ้นมาบนดาดฟ้าด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

นิกรแลเห็นเข้าก็หัวเราะลั่น

"ฮั่นแน่ พระเอก "ไม้เมืองเดิม" มาแล้วโว้ย"

เจ้าแห้วเดินเข้ามาหาขลุ่ยขึ้นเบื้องหน้าทิศตึกเลี้ยงแล้วกล่าวว่า

"กูเจ็บหัวใจแทนมึงอ้ายเลี้ยง สีมือดาบของอ้ายสุกจะเกินหน้าใครอื่นในถิ่นนี้กูก็มีได้นึกพรั่น วันนี้กูจะสู้กับ
อ้ายสุกเอง กูจะล้างทุ่งให้เรียบ"

หลานชายผู้ใหญ่มองหน้าหัวเราะหึๆ

"พี่ชายถ้าจะแก่อ่านเรื่อง "ไม้เมืองเดิม" ไปหน่อย"

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจ ปลดดาบออกส่งให้ทิศตึกเลี้ยงแล้วกล่าวว่า

"สู้เขาน้องชาย"

"ดู" เสียหวนร้องลั่น "ท่าทางของมึงคล้ายกับอ้ายผงของ "ไม้เมืองเดิม" ไม่มีผิด แต่แล้วก็ทำดีทีเหลว"

เจ้าแห้วเดินเข้ามาหาอ้ายเลี้ยงแล้วส่งดาบให้

"รับประทานอาเสีแสดงฝีมือดาบให้ผมดูหน่อยซิครับ"

กิมหวนรับดาบมาถือไว้

"จะยากอะไรวะ ถ้าأيสุกไม่ยอมให้จับและถ้ามันมีคางกันจะพินกับมันเอง แกนี่กว่าฉันพินคางไม่เป็นยังงั้นหรือ"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ท่าทางأيหงวนเหมือนเสือทุ่งจริงๆ"

อาเสี้ยอ้มแป้น

"เหมือนตอนไหนวะ"

"ตอนเสือทุ่งนั่งทุ่ง หรือมายก้ตอนเสือล่างทุ่งลูก"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง

ทิดเกลี้ยงเลื่อนตัวเข้ามาขึ้นข้างพลแล้วชี้มือบอกเขา

"บ้านนั้นแหละครับเจ้านาย ข้างต้นมะม่วงใหญ่ นั่นแหละครับ"

แล้วเขาก็หันมามองดูเสี้ยหงวนด้วยความหวังใจ "นายจะจับأيสุกหรือครับ"

อาเสี้ยอ้มหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง กระซอกคางออกจากฝักแล้ว โยนฝักคางไปให้เจ้าแก้ว

"ใช่ เรื่องนี้ฉันเป็นพระเอกฉันต้องแสดงเต็มที"

ทิดเกลี้ยงพินหัวเราะ

"เพื่อเห็นแก่ชีวิตของนายและลูกเมียของนาย โปรดเลิกลั้ความคิดนี้เสี่ยเถอะครับ ทิดสุกมันเก่งกว่าพระเอกไม่เมืองเดิมเป็นไหนๆ เพราะนั่นมันเรื่องแต่งแต่ฉันนี่มันเรื่องจริง ที่หมู่บ้านนคตะกรุมนี้ใครๆ ก็ยอมรับนับถือทิดสุกว่ามีฝีมือในเพลงดาบและมีคอก รูปร่างอย่างนายสะโอดสะองเหมือนพระเอกก็เก้ลั้มันไม่ได้หรือครับ อย่าเอาพิมเสนไปแลกเกลือเลย ครับ ผมว่าเธอเป็นขู่มันและจับมันดีกว่า ถ้าหากว่ามันไม่ยอมมอบตัวดิๆ"

เสี้ยหงวนเค้นหัวเราะ

"أيน้องชาย พูดแล้วจะว่าคุย แกรู้ไหมว่าครูดาบที่วิทยาลัยพลศึกษาณะใคร"

"ผมไม่ทราบหรือครับ"

"อ้าวก็ไมรู้เหมือนกันว่าใคร"

"ศรีสาคร" หยุคลอยล้าห่างจากเรือนหลังนั้นประมาณ ๕ เมตร ทุกคนแลเห็นเจ้าหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งยืนเด่นอยู่บนแพดานใต้หลังคาบ้าน แต่หลังคานั้นซึ่งมุงด้วยจากถูกรื้อออกทั้งแถบ เขาคือเจ้าสุกฆาตกรหนุ่มผู้สังหารผู้ใหญ่หนึ่ง เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ประกอบทั้งเขาเป็นคนโทโสร้ายมุทะลุดูดัน เจ้าสุกนุ่งกางเกงสีดำกรอมเข้า สวมเสื้อทำนาสีด้าล้ายกับเสื้อกุยเฮงมีผ้าขาวม้าคาดพุง มือขวาถือดาบขาวคมซึ่งเป็นดาบคู่มือของเขา เสี้ยหงวนเริ่มรับบทเป็นพระเอกของ "ไม่เมืองเดิม" ในเรื่อง "ปราบเสือทุ่ง"

อาเสี้ยมองดูหน้าทิดสุกแล้วร้องประกาศก้อง

"ทิดสุก โยนคางทิ้งเสี่ยแล้วมอบตัวให้เราเสี่ยโดยดี แกคือผู้ร้ายฆ่าคนตาย เราจะนำตัวแกไปมอบให้ตำรวจจัดการกับแกต่อไปตามกฎหมายในฐานะที่แกฆ่าผู้ใหญ่หนึ่ง"

ทิดสุกเค้นหัวเราะ

"กูเป็นเสือแล้ว ใครอยากตายก็เข้ามาจับกู"

เสี้ยหงวนยกคางชี้หน้า

"อย่าก้าหงทิดสุก ก้นไปแข่งขันพินคางไทยที่โตเกียวฟังกกลับมาเมื่อสองสามวันนี้เอง"

ทิดสุกหัวเราะก้าก

"ลุย นี่นะระนะนักดาบโอลิมปิค มา - มาชีวะ มาจับกูأيโย่ง โกะะมาชี มึงจะได้ตายตามأيแหน่งไปอีกคนหนึ่ง"

เสียงหวนหันขวับมาทางพล

"เอาชิ่งงัดพล"

พลหัวเราะหึๆ

"ว่าแต่แกสู้มันแน่นะ"

อาเสี่ยขมวดคิ้วข่น

"นั่นนะซี ชักสงสัยตัวเองเหมือนกัน แต่ว่า...เอาสู้ก็สู้ อย่างมากก็แค่กอขาด"

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงสั้นๆ

"ระวังตัวให้ดีนะพ่อหวน ถ้าเห็นว่าสู้ไม่ได้ก็รีบกระโดดลงน้ำ แล้วก็อย่าขึ้นคอกให้มันฟันนะ"

พลมองไปที่เรือนทิดสุกแล้วร้องคะ โคนั่น

"เฮ้ย จะยอมมอบตัวหรือไม่ยอม ถ้าไม่ยอมกันจะขับเรือชนบ้านแก"

ทิดสุกยิ้มแฉะ เขาควงดาบพลางพูดพลาง

"ชนชีวะ คนอย่างกูก็ชายชาติหมา...เฮ้ย...ชาติเสือคนหนึ่ง แน่จริงขับเรือเข้ามาชน กูจะกระโดดขึ้น ไปบนเรือมิ่ง และฆ่าไม่เลือกว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม วันนี้กูสู้ตายไว้"

พลกระตุกสายระฆัง ๓ ครั้งเป็นสัญญาณให้อินนิแยร์เดินหน้าเบาๆ "ศรีสาคร" แล่นที่เข้าไปหาเรือนหลังนั้น สี่นางกับคุณหญิงวาดล่าถอยไปรวมกลุ่มกันอยู่ทางท้ายเรือ เจ้าคุณปัจฉิมฯ ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงกุ่มด้ามปืนพกของท่านไว้ คิดในใจว่าถ้าทิดสุกกระโดดลงมาบนเรือลำนี้และจะฟันท่านท่านก็จะส่งเจ้าหนุมมลูกทุ่ง ไปนรกด้วยกระสุนปืนพกคู่มือของท่านเพื่อป้องกันตัว ทิดสุกกำลังมีจิตใจหือมเกรียมคิดปกติ ทั้งนี้เพราะเขามีฐานะเป็นเสื่อร้ายแล้ว ดังนั้นก่อนที่เรือ "ศรีสาคร" จะชนบ้านของเขาเจ้าหนุมมร่างใหญ่ก็กระโจนขึ้นมานบนหัวเรือแล้ววิ่งผ่านห้องชั้นล่างขึ้นบันไดมาบนคาค่าฟ้า กิมหงวนถือดาบกระชับมันขึ้นเตรียมพร้อมอยู่แล้ว พอทิดสุกโผล่ขึ้นมาจากช่องบันไดอาเสี่ยก็ร้องตวาดลั่น

"อ้ายสุก"

ทิดสุกหยุดชะงักแล้วหันหัวเราะ

"มิ่งเป็นใครวะ"

อาเสี่ยเม้มปากแน่น

"ใครก็ได้ไม่สำคัญ อ้อ – แต่ว่าควรจะบอกให้แกรู้ไว้ แกถูกกันฆ่าตายไปถึงเมืองนรกจะได้บอกยมบาลได้"

ถูกต้องว่าใครเป็นคนฆ่าแก กันชื่อกิมหงวนไว้ ถ้ารักตัวกลัวตายก็วางดาบเสียแล้วคุกเข่าลงคำนับเรา เราจะได้ให้คนใช้ของเราจัดสุรามาเลี้ยงท่าน"

"ฮึ" นิกรร้องลั่น "ทีแรกก็เป็นเรื่องไทยแบบ "ไม้เมืองเดิม" แต่โหลงทายเป็นเรื่องจีนก็ไม่รู้"

เสียงหวนหันมายิ้มให้นิกร

"มันสองเรื่องแต่เขี่ยเล่มติดกันนี่หว่า" แล้วเขาก็ยกดาบชี้หน้าเจ้าหนุมมลูกทุ่ง

"อายน้องชาย ขอมมอบตัวเสียโดยดีดีกว่า"

"ไม่ยอม"

อาเสี่ยตวาดเว็ด

"ตามใจมิ่ง"

ทิดสุกกระโดดเข้าจ้วงฟันกิมหงวนเต็มเหนี่ยว อาเสี่ยยกดาบขึ้นปิดแล้วถอยกรูด เจ้าหนุมมลูกทุ่งรุกประชิดฟันซ้ายขวาและแทงอย่างคล่องแคล่ว กิมหงวนล่าถอยไปรอบๆ ในพื้นที่บนคาค่าฟ้าเรืออันจำกัด นายพลดิเรก้องคะ โคนั้น อย่างโมโห

"พินมันบ้างซีไว๊ แกจะถอยไปไหนวะฮ้ายหงวน"

อาเสี่ยปิดดาบพลางพูดพลาง

"ต้องดูชั้นเชิงก่อนซีไว๊ ดาบนีไม่ใช่ดาบยี่เกนะเพื่อน พลาดพลั้งนิดเดียวคอกขาดหรือแขนขาด"

เสี่ยหงวนถ่าถอยไปในราว ๒๐ รอบก็เหวี่ยงดาบฟันเจ้าหนุ่มลูกทุ่งบ้าง ทำทางอันแก้งข้างของอาเสี่ยทำให้ทิดสูก
นิกประมาทในฝีมือ แต่แล้วทิดสูกก็เสี่ยทำถูกกิมหงวนเอาสันดาบฟันกลางกบาลเสี่ยดังสนั่น

"โป๊ก"

เจ้าหนุ่มลูกทุ่งปล่อยดาบหลุดจากมือและยกมือขวาขึ้นลูบคลำศีรษะด้วยความเจ็บปวด กิมหงวนกระโจนเข้าตี
เข้าขวาถูกลั่นปี่เข้าสู่อย่างถนัดใจ ทิดสูกทำตัวโค้งขมวดคิ้วหน้า อเสี่ยโยนดาบทิ้งแล้วปราดเข้าประชิดตัวคู่ต่อสู้ว่า
หน้าอกเสี่ยทิดสูกเข่า

"สู้่อีกใหม่เสี่ยทุ่ง"

ทิดสูกสั่นศีรษะ

"เดี๋ยวก่อนครับ ผมจุกพูดไม่ออก"

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจ ยกเท้าขวาเขี่ยดาบของทิดสูกกระเด็นไปทางท้ายเรือ แล้วร้องบอกเจ้าแห้ว

"เฮ้ย หาเชือกมามัดมือนายสูก"

เจ้าแห้วมองดูเสี่ยหงวนอย่างชื่นชม

"รับประทานเอาเชือกผูกเรือได้ไหมครับ"

เสี่ยหงวนทำคอขุ่น

"นั่นสำหรับผูกช้างหรือผูกเรือไว๊ เส้นเล็กๆ ไม่มีหรือ ลงไปที่ห้องเครื่องตามอินนิแยร์เขาดู"

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้ววิ่งลงไปจากคาค่าฟา ขณะนี้เรือ "ศรีสาคร" คงแล่นเอื่อยๆ อ้อมด้านนอกของหมู่บ้านนง
ตะกุ่ม พวกชาวนาต่างพากันมองดูคณะพรรคสี่สหายของเราอย่างชื่นชม พล พัทธราภรณ์ ขับเรือตรงมายังบ้านพักของผู้ใหญ่
แห่ง ในเวลาเดียวกันเจ้าแห้วก็นำเชือกมามัดขาคนเล็กๆ ขดหนึ่งขึ้นมาบนคาค่าฟา นิกกับ ดร.ดิเรกช่วยกันผูกมัดมือทิดสูกไว้
หลังไว้

นิกยกมือตบหลังเจ้าหนุ่มลูกทุ่งแล้วกล่าวว่า

"อ้ายน้องชาย เราเป็นลูกผู้ชายเมื่อทำผิดก็ต้องรับผิดชอบ แกมาผู้ใหญ่แห่งตายแก่ก็ต้องรับโทษตามกฎหมาย ความ
จริงแกลจะจิตใจหรือภาคนิใจที่แกจะได้อายุอยู่ในคุกอย่างน้อยก็ ๒๐ ปี"

ทิดสูกยิ้มแค่นๆ

"มันเป็นเรื่องที่น่าดีใจหรือครับคุณ"

"ถูกแล้ว ก็นก้ออยากคิดถูกเหมือนกันแต่ยังหาโอกาสไม่ได้ แต่หวังว่าในไม่ช้าแกกับกันคงจะได้พบกันในคุก"

นายพลดิเรกมองดูหน้าทิดสูกอย่างสนใจแล้วถามว่า

"แกนี่ยังงี่ขึ้นมาแกถึงแกผู้ใหญ่แห่งตาย"

"ไม่มีอะไรหรอกครับนอกจากแกพูดขู่โทสะผม ผมตั้งใจจะแทงแกเฉียดๆ เพื่อขู่แกให้กลัวผมเท่านั้น แต่ผู้ใหญ่
แกเอี้ยวตัวหลบเข้ามาหาคมมีดเฉยแห่งทิ้ง"

พูดจบเขาก็ร้องไห้ "ผมกลายเป็นฆาตกรไปแล้ว ผมจะถูกประหารชีวิตไหมครับ"

ดร.ดิเรกสั่นศีรษะ

"โน - ถ้ายูสารภาพก็คงไม่ถึงประหารชีวิต"

"ศรีสาคร" หยุดที่หน้าบ้านพักของผู้ใหญ่หนึ่ง ทุกคนแลเห็นเพื่อนบ้านของลุงหนึ่งหลายคนนั่งห้อมล้อมศพของชายชราบนเพดานบ้านหลังนั้น ร่างของผู้ใหญ่หนึ่งถูกลมพัดด้วยผ้าห่มที่เพิ่งได้รับแจก ผู้ที่อยู่บนหลังคาบ้านลุงหนึ่งแลเห็นเจ้าสุกถูกจับมัดมือไขว้หลังต่างก็ดีใจไปตามกัน บางคนก็ร้องตะโกนคำทิดสุก

"อ้ายสุก มึงเป็นลูกผู้ชายเสียชาติเกิด มึงฆ่าคนแก่มีอย่างที่ไหนวะ"

ทิดสุกร้องตะโกนตอบ

"ระวังให้ดี กูออกจากคุกจะมาล้างทุ่งนี้"

พลร้องบอกพวกลูกบ้านของผู้ใหญ่หนึ่ง

"ขอให้ช่วยกันเฝ้าศพไว้ก่อนนะ เราจะนำตัวทิดสุกไปมอบให้ตำรวจที่อำเภอเสนาและจะรับเจ้าหน้าที่เขามาชันสูตรพลิกศพผู้ใหญ่หนึ่ง"

"ศรีสาคร" ถอยหลังออกไปแล้วกลับลำแล่นไปตามสายน้ำบ่ายหน้าไปอำเภอเสนา ทิดสุกหมดอิสรภาพแล้วระหว่างที่นั่งมาในเรือเขาร้องไห้ตลอดเวลา เพราะเขารักตัวกลัวติดตะรายนั่นเอง